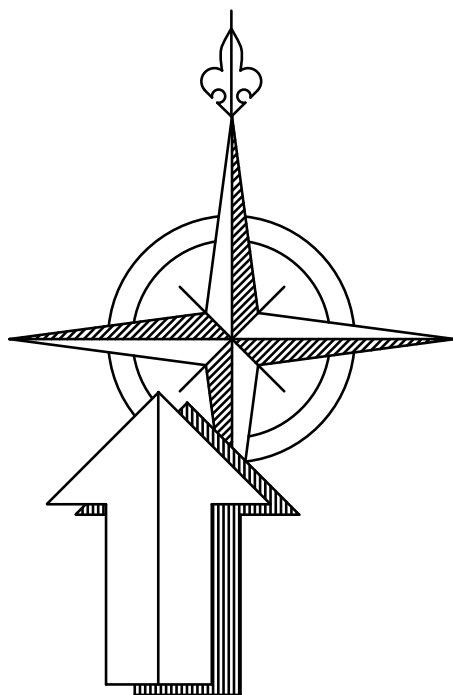

Zpěvník

Střediska Střelky

z Kralup nad Vltavou

0. vydání

Sáro!	1	Slavíci z Madridu	37
Ho Ho Watanay	3	Rosa na kolejích	38
Lilie	4	Eldorádo.	39
Petěrburg	5	Racci	40
Já viděl divoké koně	6	Zejtra mám	41
Kozel	7	Jdem zpátky do lesů	42
Hercegovina	8	Severní vítr	43
Dokud se zpívá.	9	Rána v trávě	44
Ještě jedno kafe	10	Zatímco se koupeš	45
Pocity	11	Velrybářská výprava	47
Zuzana	12	Montgomery.	49
Anděl	13	Hejkal	51
Po schodech	14	Amazonka	52
Válka růží	15	Lokomotiva	53
Na Kolena	16	Dej mi víc své lásky	55
Včelín	17	Jožin z bažin	56
Variace na renesanční téma. .	18	Tři kříže	58
Mezi horami	19	Jacek	60
Hrobař.	20	Traktor	62
Pažitka	21	Vodácká holka	64
Povídej	22	Když mě brali za vojáka . . .	66
Batalion	23	Těšínská	68
Proklínám	24	Známka punku.	70
Medvědi nevědí	25	Vlaštovky	72
Bláznova ukolébavka	26	Pověste ho vejš.	74
Dům u vycházejícího slunce .	27	Hlupáku, najdu tě	76
Knockin' On Heaven's Door .	28	Lou z Lille	77
Malování	29	Lovci lebek	79
Kutil.	30	Válečná	81
1982	31	Morituri te salutant	83
To ta Helpa	32	Proměny.	85
Cesta	33	Let It Be	87
Ráda se miluje	34	Vítr to ví.	89
Hvězdář	35	Na širém moři	91
1. signální	36	Podvod	93

Indiáni ve městě	95	Lilie skautská	117
Zkouška dospělosti.	97	Omnia vincit amor	119
Stýskání	99	Zítra ráno v pět	121
Mám jizvu na rtu.	101	Lásko!	122
Řekni,kde ty kytky jsou.	103	Bedna od whisky.	124
Hudsonské šífy.	105	Jdou po mně jdou	126
Růže z Texasu	107	O malém rytíři	128
Už to nenapravím	109	Černej pasažér	130
Darmoděj	111	Magdaléna.	132
Kometa	113	Dva	134
Blátivá cesta	115	Osud	135

Sáro!

Traband, 2005

- R.** Sáro, Sáro, v noci se mi zdálo,
že tři andělé Boží k nám přišli na oběd
Sáro, Sáro, jak moc a nebo málo
mi chybí, abych tvojí duši mohl rozumět?
1. Sbor kajících mnichů jde krajinou v tichu
a pro všechnu lidskou pýchu
má jen přezíravý smích
A z prohraných válek se vojska domů vrací
Však zbraně stále burácí
a bitva zuří v nich
- R.** Sáro, Sáro...
2. Vévoda v zámku čeká na balkóně
až přivedou mu koně, a pak mává na pozdrav
A srdcová dáma má v každé ruce růže
Tak snadno pohrbít může sto urozených hlav
- R.** Sáro, Sáro...
3. Královnin šašek s pusou od povidel
sbírá zbytky jídel a myslí na útěk
V podzemí skrytí, slepí alchymisté
už objevili jistě proti povinnosti lék

- R.** Sáro, Sáro, v noci se mi zdálo,
že tři andělé Boží k nám přišli na oběd
Sáro, Sáro, jak moc a nebo málo
mi chybí, abych tvojí duši mohl rozumět?
4. Páv pod tvým oknem zpívá, sotva procit'
o tajemstvích noci ve tvých zahradách
A já—potulný kejklíř, co svázali mu ruce
teď hraju o tvé srdce a chci mít tě na dosah
- R.** Sáro, Sáro, pomalu a líně
s hlavou na tvém klíně chci se probouzet
Sáro, Sáro, Sáro, Sáro, rosa padá ráno
a v poledne už možná bude jiný svět
Sáro, Sáro, vstávej, milá Sáro!
Andělé k nám přišli na oběd

Ho Ho Watanay

Žalman, 1993

1. Spinkej, můj maličký, máš v očích hvězdičky,
dám ti je do vlasů, tak usínej, tak usínej.

R. Ho ho Watanay, ho ho Watanay,
ho ho Watanay, kiokena, kiokena.

2. Sladkou vůni nese ti noční motýl z paseky,
vánek ho kolíbá, už nezpívá, už nezpívá.

R. Ho ho Watanay...

3. V lukách to zavoní, rád jezdíš na koni
má barvu havraní, jak uhání, jak uhání.

R. Ho ho Watanay...

4. V dlani motýl usíná, hvězdička už zhasíná,
vánek, co ji k tobě nes, až do léta ti odlétá.

R. ||: Ho ho Watanay... :||

Lilie

Karel Kryl, 1983

1. Než zavřel bránu, oděl se do oceli a zhasil svíci,
bylo už k ránu, políbil na posteli svou ženu spící,
||: spala jak víla, jen vlasy halily ji,
jak zlatá žíla, jak jitra v Kastilii,
něžná a bílá jak rosa na lilii, jak luna bdící. :||
2. Jen mraky šedé a ohně na pahorcích – svědkové němí,
lilie bledé svítily na praporcích, když táhli zemí,
||: polnice břeskné vojácká melodie,
potoky teskné – to koně zkalili je,
a krev se leskne, když padla na lilie kapkami třemi. :||
3. Dozrály trnky, zvon zvoní na neděli a čas se vleče,
rezavé skvrnky zůstaly na čepeli u jílce meče,
||: s rukama v týle jdou vdovy alejemi,
za dlouhé chvíle zdobí se liliemi,
lilie bílé s rudými krůpějemi trhají vkleče. :||

Petěrburg

Jaromír Nohavica, 1994

1. Když se snáší noc na střechy Petěrburgu,
padá na mě žal,
zatoulaný pes nevzal si ani kůrku chleba,
kterou jsem mu dal

R. ¶: Lásku moji kníže Igor si bere,
nad sklenkou vodky hrají si s revolverem,
havran usedá na střechy Petěrburgu, čert aby to spral. :||

2. Nad obzorem letí ptáci slepí v záři červánků,
moje duše, širošírá stepi, máš na kahánku.

R. ¶: Mému žalu na světě není rovno,
vy jste tím vinna, Naděždo Ivanovno,
vy jste tím vinna, až mě zítra najdou s dírou ve spánku :||

Já viděl divoké koně

Jaromír Nohavica, 1984

1. ||: Já viděl divoké koně, běželi soumrakem, :||
vzduch těžký byl a divně voněl—tabákem,
vzduch těžký byl a divně voněl tabákem.
2. ||: Běželi, běželi bez uzdy a sedla krajinou řek a hor, :||
||: sper to čert, jaká touha je to vedla za obzor? :||
3. ||: Snad vesmír nad vesmírem, snad lístek na věčnost, :||
||: naše touho, ještě neumírej, sil máme dost. :||
4. ||: V nozdrách sládne zápach klisen na břehu jezera, :||
||: milování je divoká píseň večera. :||
5. ||: Stébla trávy sklání hlavu, staví se do šiku, :||
||: král s dvořany přijíždí na popravu zbojníků. :||
6. ||: Chtěl bych jak divoký kůň běžet běžet, nemyslet na návrat
:||: s koňskými handlíři vyrazit dveře, to bych rád. :||
7. Já viděl divoké koně

Kozel

Jaromír Nohavica

1. Byl jeden pán, ten kozla měl,
velice si s ním rozuměl,
měl ho moc rád, opravdu moc,
hladil mu fous na dobrou noc.
2. Jednoho dne se kozel splet',
rudé tričko pánovi sněd',
jak to pán zřel, zařval „jéjé“,
svázal kozla na koleje.
3. Zapískal vlak, kozel se lek':
„to je má smrt,“ mečel „mek, mek,“
jak tak mečel, vykašlal pak
rudé tričko, čímž stopnul vlak.

Hercegovina

1. Šel jsem šumným hájem, širou rovinou
potkal jsem tam myslivečka, šel se svojí milou
2. Už je moje milá konec lásky tý
já už musím narukovat k infanterii
3. Infanteria, to je chloubá má
ta musela bojovat za císaře pána
4. Za císaře pána a jeho rodinu
ta musela vybojovat Hercegovinu
5. Hercegovina, lautr rovina
tu musela vybojovat infanteria
6. Tamhle pod strání šnelcug uhání
a pod strání jsou schovaní mohamedáni
7. Mohamedáni, to jsou pohani
kalhoty maj podkasany, plivaj do dlaní
8. A ty turkyně, tlustý jak dýně
císař pán je neradi vidí ve své rodině

Dokud se zpívá

Jaromír Nohavica, 1984

1. Z Těšína vyjíždí vlaky co čtvrt hodinu,
včera jsem nespál a ani dnes nespočínu,
svatý Medard, můj patron, tluče si na čelo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo.
2. Ve stánku koupím si housku a slané tyčky,
srdce mám pro lásku a hlavu pro písničky,
ze školy dobře vím, co by se dělat mělo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo.
3. Do alba jízdenek lepím si další jednu,
vyjel jsem před chvílí, konec je v nedohlednu,
za oknem míhá se život jak leporelo,
ale dokud se zpívá, ještě se neumřelo.
4. Stokrát jsem prohloupil a stokrát platil draze,
houpe to, houpe to na housenkové dráze,
i kdyby supi se slítali na mé tělo,
tak dokud se zpívá, ještě se neumřelo.
5. Z Těšína vyjíždí vlaky až na kraj světa,
zvedl jsem telefon a ptám se: „Lidi, jste tam?“
A z veliké dálky do uší mi zaznělo,
||: že dokud se zpívá, ještě se neumřelo. :||

Ještě jedno kafe

Robert Křesťan, 1995

1. Máš sladkej dech a oči, kterým patří svatozář,
a vlasy máš jak hedvábí, když je vhodíš na polštář,
ale já se o tvou lásku ani vděčnost neprosím,
ty děkuješ jen hvězdám a jseš věrná jenom jim
 2. Ještě jedno kafe bych si dal,
ještě jedno kafe, krucinál, než pojedu dál
 3. Tvůj táta, to je vandrák a od přírody zběh
a místo písmen učí tě jen dorovnávat dech,
a taky házet nožem a držet pospolu
a brada se mu třese, když se nosí ke stolu
- R.** Ještě jedno kafe...
4. Tvá sestra hádá z ruky a tvá máti jakbysmet
a ty sama umíš všechno, co je mimo tenhle svět,
a tvá rozkoš nezná hranic, děvče s hlasem skřivana,
jen tvý srdce je jak moře – samý tajemství a tma.

R. Ještě jedno kafe...

Pocity

Tomáš Klus, 2017

1. Z posledních pocitů poskládám ještě jednou úžasnou chvíli
Je to tím, že jsi tu, možná tím, že kdysi jsme byli Ty a
Já my dva, dvě nahý těla, tak neříkej, že jinak si to chtěla,
tak neříkej, neříkej, neříkej mi nic.
2. Stala ses do noci z ničeho nic moje platonická láska
unaven, bezmocný, usínám vedle Tebe, něco ve mně praská.
A ranní probuzení a slova o štěstí, neboj se to nic není
Pohled a okouzlení, a prázdný náměstí na znamení.
- R. Jenže ty neslyšíš, jenže ty neposloucháš,
snad ani nevidíš, nebo spíš nechceš vidět
a druhejm závidíš a v očích kapky slaná vody
zkus změnu, uvidíš. Pak vítej do svobody
3. Jsi anděl, netušíš. Anděl, co ze strachu mu utrhali křídla.
A až to ucítíš, zkus kašlat na pravidla.
Říkej si o mně, co chceš. Já jsem byl odjakživa blázen.
Nevím, co nechápeš, ale vrať se na zem.
- R. Jenže ty neslyšíš...
4. → 1.

Zuzana

1. Přicházím až z Alabamy se svým banjem sám a sám
a teď jdu do Louisiany navštívit svou milou tam.

R. Ó, Zuzano, Zuzano, mám tě rád
přicházím z té velké dálky k vám, na banjo budu hrát.

2. Slunce praží, z nebe hromy hřmí, můj cíl je dalekej,
jenže láska má mě provází, Zuzano, neplakej.

R. Ó Zuzano...

3. Včera v noci měl jsem krásnej sen, a teď ho povím vám:
zpíval jsem Zuzaně pod oknem, Zuzano, rád tě mám.

R. Ó Zuzano...

4. Zuzana se z okna vykloní a šátkem zamává,
vzdychne, slzu z oka uroní, ach, neplač, lásko má.

R. Ó Zuzano...

Anděl

Karel Kryl, 1969

1. Z rozmlácenýho kostela v krabici s kusem mýdla
přinesl jsem si anděla, polámali mu křídla,
díval se na mě oddaně, já měl jsem trochu trému,
tak vtiskl jsem mu do dlaně lahvičku od parfému.

R. A proto, prosím, věř mi, chtěl jsem ho žádat,
aby mi mezi dveřmi pomohl hádat,
||: co mě čeká a nemine :||

2. Pak hlídali jsme oblohu, pozorující ptáky,
debatující o Bohu a hraní na vojáky,
do tváře jsem mu neviděl, pokoušel se ji schovat,
to asi ptákům záviděl, že mohou poletovat.

R. A proto, prosím, věř mi...

3. Když novinky mi sděloval u okna do ložnice,
já křídla jsem mu ukoval z mosazný nábojnice,
a tak jsem pozbyl anděla, on oknem odletěl mi,
však přítel prý mi udělá novýho z mojí helmy.

R. A proto, prosím, věř mi...

Po schodoch

Vašo Patejdl, 1986

1. Výťah opäť nechodí, tak zdolať trinásť poschodí
zostáva mi znovu po svojich,
na schodoch čosi šramotí a neón kde tu nesvieti,
ešte že sa po tme nebojím.
 2. Á... počuť hlasné stereo, aj výstrahy pred neverou,
ktosi čosi vrta v paneloch,
tatramatky ródeo zas mieša sa tu s operou,
všetko počuť cestou po schodoch.
 3. Štekot smutnej kólie, za premárnené prémie
vyhráža sa manžel rozvodom,
Disko, tenis, árie, kritika televízie,
od dnes chodím iba po schodoch.
- R. ¶:** Cestou po schodoch, po schodoch,
poznávam poschodia,
poznám po schodoch, po zvukoch,
čo sme kto za ľudia :¶ (4x)

Válka růží

Spirituál kvintet, 1985

1. Už rozplynul se hustý dým, derry down, hej, down-a-down,
nad ztichlým polem válečným, derry down,
jen ticho stojí kolkolem a vítěz plení vlastní zem,
je válka růží, derry, derry, derry down-a-down.
2. Nečekej soucit od rváče, derry down, hej, down-a-down,
kdo zabíjí ten nepláče, derry down,
na těle mrtvé krajiny se mečem píšou dějiny,
je válka růží, derry, derry, derry down, a-down.
3. Dva erby, dvojí korouhev, derry down, hej, down-a-down,
dva rody živí jeden hněv, derry down,
kdo změří, kam se nahnul trůn,
zda k Yorkům nebo k Lancastrům
je válka růží, derry, derry, derry down, a-down.
4. Dva erby, dvojí korouhev, derry down, hej, down-a-down,
však hlína pije jednu krev, derry down,
ať ten či druhý přežije, vždy nejvíc ztratí Anglie,
je válka růží, derry, derry, derry down, a-down.

Na Kolena

Ivan Hlas, 1993

1. Táhněte do háje, všichni pryč,
chtěl jsem jít do ráje a nemám klíč,
jak si tu můžete takhle žrát,
ztratil jsem holku, co ji mám rád.
2. Napravo, nalevo, nebudu mít klid,
dala mi najevo, že mě nechce mít,
zbitej a špinavej, tancuju sám,
váš pohled káravej už dávno znám.
- R. Pořád jen na kolena, na kolena, na kolena, na kolena, jéjéjé
Pořád jen na kolena, na kolena, na kolena, na kolena, jéjéjé
Pořád jen na kolena, na kolena, na kolena, na kolena,
je to tak, a vaše saka vám posere pták.
3. Cigáro do koutku si klidně dám,
tuhletu pochoutku vychutnám sám,
kašlu vám na bonton, vejmysly chytřejch hlav,
sere mě Tichej Don a ten váš tupej dav.
- R. Pořád jen na kolena... (3x)
je to tak, a tenhleten barák vám posere pták

Včelín

Čechomor, 1996

(Káždá sloka se opakuje dvakrát)

1. Sousedovic Věra má jako žádná jiná
Viděl jsem ji včera máchat dole u včelína

R. Dóle dole dole, Dole dole dóle
Hej dole dole dole, Dole u včelína

2. Líčka jako růže máš, já tě musím dostat
Nic ti nepomůže spát—skočím třeba do sna

R. Dóle dole dole...

3. Ať v poledne radost má, slunko hezky hřeje
Když se na mě podívá, dám jí co si přeje

R. Dóle dole dole...

4. Líčka jako růže máš, zajdu k panu králi
Ať přikázat vašim dá, aby mi tě dali

R. Dóle dole dole...
Dóle dole dole...
hej, hej, hej!

Variace na renesanční téma

Vladimír Mišík, 1980

1. Láska je jako večernice plující černou oblohou,
zavřete dveře na petlice, zhasněte v domě všechny svíce
a opevněte svoje těla, vy, kterým srdce zkameněla.
2. Láska je jako krásná loď, která ztratila kapitána,
námořníkům se třesou ruce a bojí se, co bude zrána,
láska je jako bolest z probuzení a horké ruce hvězd,
které ti oknem do vězení květiny sypou ze svatebních cest,
které ti oknem do vězení květiny sypou ze svatebních cest.
3. Láska je jako večernice plující černou oblohou,
naš život hoří jako svíce a mrtví milovat nemohou,
naš život hoří jako svíce a mrtví milovat nemohou.

Mezi horami

Čechomor, 1996

(Všechny verše se opakují dvakrát)

1. Mezi horami, lipka zelená.
Zabili Janka, Janíčka, Janka, místo jeleňa.
2. Keď ho zabili, zamordovali.
Na jeho hrobě, na jeho hrobě, kříž postavili.
3. Ej křížu, křížu, ukřížovaný.
Zde leží Janík, Janíček, Janík, zamordovaný.
4. Tu šla Anička, plakat Janíčka.
Hned na hrob padla a viac nevstala, dobrá Anička.

Hrobař

Premier, 1995

1. V mládí jsem se učil hrobařem,
jezdit s hlínou, jezdit s trakařem,
kopat hroby byl můj ideál.
2. Jezdit s hlínou, jezdit s vozíkem,
s černou rakví, s bílým pomníkem,
toho bych se nikdy nenadál.
3. Že do módy přijde kremace,
černý hrobař bude bez práce,
toho bych se nikdy nenadál.
4. Kolem projel vůz milionáře,
záblesk světel pad' mi do tváře,
marně skřípěj' kola brzdící.
5. Stoupám vzhůru, stoupám ke hvězdám,
tam se s černou rakví neshledám,
sbohem, bílé město zářící.
- * Sbohem, moje město, vzpomínat budu přesto,
jak jsem poznal tvůj smích a tvůj pláč. → 6. Na na... (3x)

Pažitka

Xavier Baumaxa, 2005

1. Krajina svádí k podzimním výletům,
tripům do mládí a častým úletům.

Barevný listí je rázem pestřejší,
hlavu ti čistí, no a ty jsi bystřejší.

R. ¶ Pašuješ zážitky, pašuješ všechno co se dá,
sáčky suchý pažitky, tomu se říká dobrá nálada. :¶

2. Hladina tůní pomalu vychladá,
je konec vůním a léto uvadá.

Na stehna fenek, dopadl dlouhý stín,
skončil čas trenek, ale já zas něco vymyslím.

R. ¶ Pašuješ zážitky, pašuješ všechno co se dá,
sáčky suchý pažitky, tomu se říká dobrá nálada. :¶

3. Kochám se ■■■■■, překvapen ■■■■■,
■■■■■ ho ■■■ a co mi ■■■■■.

Malinký ■■■■■ na ■■■■■ vydržím,
■■■■■ dost máje, tyto poté ■■■■■. → **R.**

Povídej

Petr Novák, 1967

1. Povídej, jestli tě má hodně rád, víc než já,
jestli, když večer jdeš spát, ti polibek dá,
tak jako já, to už je dávno, tak povídej, hej, povídej.
2. Povídej, nechal tě být, vždyť měl tě tak rád,
nebos' ho nechala jít, když šel k jiný spát,
tak jako mě, to už je dávno, tak povídej, hej, povídej.
- * Povídej: Á á á á á á á á á
- R. Povídej, jestli se ti po mně stýská, když večer jdeš spát,
jestli, když v noci se blýská, nepřestala ses bát.
3. Povídej, ne, já se nevrátím, jdi domů spát,
tvou lásku ti vyplatím, víc nemůžu dát,
jak jsem dal dřív, to už je dávno, tak povídej, hej, povídej.
Povídej, povídej, povídej.

Batalion

Spirituál kvintet, 1972

* Víno máš a markytánku, dlouhá noc se pro-hý-ří,
víno máš a chvílku spánku, díky, díky, ver-bí-ři.

1. Dříve než se rozední, kapitán k osedlání rozkaz dá-vá,
ostruhami do slabin koně po-há-ní.

Tam na straně polední, čekají ženy, zlatáky a slá-va,
do výstřelů karabin zvon už vy-zvá-ní.

R. Víno na kuráž, a pomilovat markytánku,
zítra do Burgund, batalion za-mí-ří.

Víno na kuráž a k ránu dvě hodiny spá-nku,
díky, díky vám královští ver-bí-ři.

2. Rozprášen je batalion, poslední vojáci se k zemi hro-utí,
na polštáři z kopretin budou věč-ně spát.

Neplač sladká Marion, verbíři nové chlapce přivedou ti,
za královský hermelín, padne kaž-dý rád.

R. Víno na kuráž...

* Víno máš a markytánku, dlouhá noc se pro-hý-ří,
víno máš a chvílku spánku, díky, díky, ver-bí-ři.

Proklínám

Janek Ledecký, 1994

1. Prázdej byt je jako past, kde růže uvadnou,
potisící čtu tvůj dopis na rozloučenou,
píšeš, že odcházíš, když den se s nocí střídá,
vodu z vína udělá, kdo dobře nehlídá.

R. Píšeš: Proklínám, ty tvoje ústa proklínám,
tvoje oči ledový, v srdci jen sních,
sám a sám, ať nikdy úsvit nespatriš,
na ústa mříž, oči oslepnou, ať do smrti seš sám.

2. Tvoje oči jsou jak stín a tvář den, když se stmívá,
stromy rostou čím dál výš a pak je čeká pád,
sám s hlavou skloněnou, všechny lásky budou zdání,
potisící čtu tvůj dopis na rozloučenou.

R. Píšeš: Proklínám, ty tvoje ústa proklínám,
tvoje oči ledový, v srdci jen sních,
sám a sám, ať nikdy úsvit nespatriš,
na ústa mříž, oči oslepnou, zůstaneš sám,
sám a sám, ať nikdy úsvit nespatriš,
na ústa mříž, oči oslepnou, ať do smrti seš sám.

Medvědi nevědí

Ivan Mládek, 1976

Písnička se hraje celá dvakrát

1. Medvědi nevědí, že tůristi nemaj zbraně,
až jednou procitnou, počíhají si někde na ně.
 2. Výpravě v doubravě malý grizly ukáže se,
tůristé zajisté rozutíkají se po lese.
- R.** Na pěšině zbydou po nich tranzistoráky
a dívčí dřeváky a drahé foťáky,
medvědi je v městě vymění za zlatáky,
za ty si koupí maliny, med, a slané buráky.
za ty si koupí maliny, med, a slané buráky.

Bláznova ukolébavka

1. Máš, má ovečko, dávno spát, i píseň ptáků končí,
kvůli nám přestal vítr vát, jen můra zírá zvenčí,
já znám její zášť, tak vyhledej skryš,
zas má bílej plášť a v okně je mříž.

R. Máš, má ovečko, dávno spát,
a můžeš hrát, ty mě můžeš hrát,
vždyť přijdou se ptát, zítra zas přijdou se ptát,
jestli ty v mých představách už mizíš.

2. Máš, má ovečko, dávno spát, už máme půlnoc temnou,
zítra budou nám bláznům lát, že ráda snídáš se mnou,
proč měl bych jim lhát, že jsem tady sám,
když tebe mám rád, když tebe tu mám.

R. Máš, má ovečko...

Dům u vycházejícího slunce

Jaromír Mayer, 1965

1. Snad znáš ten dům za New Orleans,
ve štítu znak slunce má,
je to dům, kde lká sto chlapců ubohých
a v něm jsem zkejs' i já.
2. Matce mé dal Bůh věnem // jenom šít a prát blue jeans,
táta můj se flákal jen // sám po New Orleans.
3. Bankrotář se zhroutil před hernou,
jenom bídu svou měl a chlast,
k putykám pak táh' svou pouť mizernou
a znal jenom pít a krást.
4. Být mámou, dám svejm synům
lepší dům, než má kdo z vás,
ten dům, kde spím, má emblém sluneční,
a je v něm klid a mráz.
5. Mít tak sílu obrů, // pěstí vytrhnout tu mříž,
já sám bych šel do New Orleans // a měl tak k slunci blíž.

Knockin' On Heaven's Door

Guns N' Roses, 1991

1. Mama take this badge from me

I can't use it anymore

It's getting dark, too dark to see

Feels like I'm knockin' on heaven's door

R. Knock, knock, knockin' on heaven's door, *Hey, hey, hey*

Knock, knock, knockin' on heaven's door,

Knock, knock, knockin' on heaven's door, *ohhh yeah*

Knock, knock, knockin' on heaven's door, *hey hey yeahh*

* Ohhhhhh yeah yeah, Ohh yeah yeah

2. Mama put my guns in the ground

I can't shoot them any more

That cold black cloud is comin down

Feels like I'm knockin' on heaven's door

R. Knock, knock, knockin'... (3x)

Malování

Divokej Bill, 2003

1. Nesnaž se, znáš se, řekni mi co je jiný,
jak v kleci máš se pro nevinný
noci dlouhý jsou plný touhy a lásky nás dvou
- * Všechno hezký za sebou mám,
můžu si za to sám, v hlavě hlavolam,
jen táta a máma jsou s náma, napořád s náma
- R. To je to tvoje malování vzdušnejch zámků,
malování po zdech holejma rukama
tě nezachrání, už máš na kahánku,
nezachrání, už jsi na zádech,
je to za náma, ty čteš poslední stránku,
za náma, na zádech, za náma,
už máš na kahánku, mezi náma, mi taky došel dech...
2. Znáš se, řekni mi co je jiný,
jak v kleci máš se, pro nevinný
noci dlouhý jsou plný touhy a lásky nás tří.

Kutil

Chinaski, 1999

1. Jsem kutil mám malou dílnu víc mě nezajímá
mý hobby je moje práce šťastnej
člověk každej kdo to tak má

2. Mám ženu, je mladá krásná chytrá přívětivá,
má jednu malinkato chybu, že si
se mnou vůbec nepovídá

R. A tak hledám holku sdílnou
co by chtěla kluka s dílnou
abych nebyl sám

3. → 1.

4. → 2.

1982

Vypsaná fixa, 1998

1. Chlapeček brečí, nesmíš ho hladit
Když ho budeš hladit, tak ho můžeš zabít
Seš víla lipís, máš bílý auto
Všechny nás vozíš a to máme za to
že známe heslo,
že známe heslo,
Lipís mi kája!
- R. 1982 – jsem malej emo a ty jsi princezna
1982 – nejlepší pop art, ledňáček, kofola
1982 – brutální všechno, nejlepší vzpomínky
1982 – nejlepší nohy maminky, maminky
2. → 1.
- R. 1982... *(3x pak do ztracená)*

To ta Helpa

1. To ta Helpa, to ta Helpa, to je pekné mesto
a v tej Helpe, a v tej Helpe švarných chlapcov je sto.
||: Koho je sto, toho je sto, nie po mojej vóli,
len za jedným, len za jedným srdiečko ma boli :||
2. Za Janíčkom, za Palíčkom krok by nespravila,
za Ďuríčkom, za Mišíčkom Dunaj preskočila.
||: Dunaj, Dunaj, Dunaj, Dunaj, aj to širé pole,
len za jedným, len za jedným, počesenie moje. :||

Cesta

Krystof, 2012

1. Tou cestou, tím směrem prý bych se dávno měl dát,
když sněží, jde to stěží, ale sněhy pak tají,
kus něhy ti za nehty slíbí a dají.
 2. Víc síly, se prát, na dně víc dávat než brát,
a i když se vleče a je schůdná jen v kleče
donutí přestat se zbytečně ptát.
- R.** Jestli se blížím k cíli, kolik zbývá víry,
kam zvou, svodidla, co po tmě mi lžou?
Zda couvám zpátky, a plýtvám řádky, co řvou,
že už mi doma neotevřou.
3. Nebo jít s proudem, na lusknutí prstu se začít hned smát,
mít svůj chodník slávy a před sebou davy
a přes zkroucená záda být součástí stáda.
 4. Ale zpívat, a hrát, kotníky líbat, a stát,
na křídlech všech slavíků, a vlastně už ze zvyku
přestat se zbytečně ptát.
- R.** Jestli se blížím k cíli... → **R.**

Ráda se miluje

Karel Plíhal, 1996

R. Ráda se miluje, ráda jí, ráda si jenom tak zpívá,
vrabci se na plotě hádají, kolik že času jí zbývá.

1. Než vítr dostrká k útesu tu její legrační bárku
a Pámbu si ve svém notesu udělá jen další čárku.

R. Ráda se miluje...

2. Psáno je v nebeské režii, a to hned na první stránce,
že naše duše nás přežijí v jinačí tělesný schránce.

R. Ráda se miluje...

3. Úplně na konci paseky, tam, kde se ozvěna tříští,
sedí šnek ve snacku pro šneky—snad její podoba příští.

R. Ráda se miluje...

Hvězdář

UDG, 2004

1. Ztrácíš se před očima, rosteš jen ve vlastním stínu.

Každá další vina, odkrývá můj vinu.

Ztrácíš se před očima, rosteš jen ve vlastním stínu.

Každá další vina odkrývá můj vinu.

* ||: Ve vínu dávno nic, ve vínu dávno nic nehledám. :||

R. ||: Jak luna mizíš s nocí v bělostných šatech pro nemocné,
prosit je zvláštní pocit, jen ať je den noc ne. :||

* ||: Od proseb dávno nic, od proseb dávno nic nečekám. :||

2. Na chodbách v bludných kruzích zářivka vyhasíná,
já ti do infuzí chci přilít trochu vína.

Na nebi jiných sluncí, jak se tam asi cítíš,
s nebeskou interpunkcí, jiným tulákům svítíš.

* ||: Ve vínu dávno nic, ve vínu dávno nic nehledám. :||

R. ||: Jak luna mizíš s nocí... :||

* ||: Obzor neklesne níž, je ráno a ty spíš.

Od vlků odraná hvězdáře Giordána... :|| (3x)

...opouštíš.

1. signální

Chinaski, 1999

1. Až si zejtra ráno řeknu zase jednou provždy dost,
právem se mi budeš tiše smát.

Jak omluvit si svoji slabost, nenávist a zlost,
když za všechno si můžu vlastně sám.

- R. Za spoustu dní, možná za spoustu let,
až se mi rozední, budu ti vyprávět.

Na první signální, jak jsem obletěl svět,
jak tě to omámí a nepustí zpět.

||: Jaký si to uděláš takový to máš :||

2. Až se dneska večer budu tvářit zas jako Karel Gott,
budu zpívat vampamtidampam.

Všechna sláva, polní tráva, ale peníz přijde vhod,
jak jsem si to udělal, tak to mám.

- R. ||: Za spoustu dní... :||

* ||: Na na na naaa na na :||

||: Jaký si to uděláš, takový to máš :||

Slavíci z Madridu

Waldemar Matuška, 1968

||: la la la la la la la la... :||

1. Nebe je modrý a zlatý, bílá sluneční záře,
horko a sváteční šaty, vřava a zpocený tváře,
vím, co se bude dít, býk už se v ohradě vzpíná,
kdo chce, ten může jít, já si dám sklenici vína.

- R.** Žízeň je veliká, život mi utíká,
nechte mě příjemně snít, *ole!*
ve stínu pod fíky, poslouchat slavíky,
zpívat si s nima a pít. *ole!*

2. Ženy jsou krásný a cudný, mnohá se ve mně zhlídla,
oči jako dvě studny, vlasy jak havraní křídla,
dobře vím, co znamená, pád do nástrah dívčího klína,
někdo má pletky rád, já si dám sklenici vína. → **R.**

3. Nebe je modrý a zlatý, ženy krásný a cudný,
mantily, sváteční šaty, oči jako dvě studny,
zmoudřel jsem stranou od lidí, jsem jak ta zahrada stinná,
kdo chce, ať mi závidí, já si dám sklenici vína. → **R.** (2x)

Rosa na kolejích

Spirituál kvintet, 1984

1. Tak, jako jazyk stále naráží na vylomený zub,
tak se vracím k svému nádraží, abych šel zas dál,
přede mnou stíny se plouží a nad krajinou krouží,
podivnej pták, pták nebo mrak.

- R.** Tak do toho šlápní, ať vidíš kousek světa,
vzít do dlaně dálku, zase jednou zkus.
Telegrafní dráty, hrajou Ti už léta,
to nekonečně dlouhý monotónní blues,
je ráno, je ráno, nohama stíráš rosu na kolejích.

2. Pajda dobře hlídá pocestný, co se nocí toulaj',
o si radši počkaj' až se stmí a pak šlapou dál,
o kolejích táhnou bosí a na špagátu nosí,
elej svůj dům, deku a rum.

- R.** Tak do toho šlápní... nohama stíráš rosu na kolejích.

Eldorádo

Waldemar Matuška, 1982

1. V dálných dálkách zámoří—ční prý zlaté pohoří,
příchozího pohostí—nádhrou a hojností.
2. Dík těm svůdným pověstím—zástupy šly za štěstím,
chátra i ti bohatí—s vírou, že se vyplatí...
- R. Jít a hledat Eldorádo, zbavené vší bídy člověčí,
jít a hledat Eldorádo, kde je láska, mír a bezpečí.
3. Báchorce té uvěří—dávno už jen někteří,
spíš než zlatonosný štít—nám dnes rozum káže jít.
- R. Jít a hledat Eldorádo, zbavené vší bídy člověčí,
jít a hledat Eldorádo, kde je láska, mír a bezpečí.
- R. *Protože my už dávno víme, že nad zlato a bohatství
je moudrost a uvážlivý čin,
že Eldorádo není kdesi v dálce, ale docela blízko,
v našich srdcích a v našem myšlení.
A že pravé jméno je svoboda, pravda a porozumění.
Nosíme je v sobě a ptát se na ně je naše přirozená povinnost.*
- R. Jít a hledat Eldorádo...2x

Racci

Cermaque, 2016

1. Tak dlouho volal racek do prázdna
až z prázdna lásku přivolal
Ten příboj doplul sem až z dna dva racci tančí u mola.
2. Noc barví moře sametovou tuší
potom on vzlétne, ona netuší
zda už ji opustil či pro ni hledá bezpečí.
3. A vše je jedno, vše je dobře
že moře nikdy nemlčí
Ránu co nechá jedna vlna vždy další vlna vyléčí
- R. ¶: Já a ty, vlna za vlnou to moře mává křídly :¶ (3x)**
4. Staříčkový démon Poseidon
vidlice místo obočí
a v očích mořské propasti hlídá ať láska, nikdy neotročí
Ať vlna za vlnou nežene srdce do pastí
- R. ¶: Já a ty, vlna za vlnou to moře mává křídly :¶ (3x)**

Zeitra mám

Ready Kirken, 2001

1. Zeitra mám, zeitra mám, svůj den,
zeitra se mi splní, moje tajný přání, můj sen.
Dlouho Tě znám, dlouho Tě znám, mám Tě rád,
uvidím Tě zas, uslyším Tvůj hlas, možná.
2. Zeitra mám, zeitra mám, svůj den,
asi to tak bude, je to cejtít všude, je to cejtít všude.
Všude tam, kam se podívám, něco z Tebe mám,
tak se mi zdá, tak se mi zdá,
že už asi zeitra nebudu sám.
- R.** Nebudu sám, nebudu sám,
zeitra Tě mááááám,mááááám, mááááám, jééé.
3. Zeitra mám, zeitra mám, svůj den,
zeitra se mi splní, moje tajný přání, můj sen.
Všude tam, kam se podívám, něco z Tebe mám,
poslední den, jednou vyspím se jen a pak už nikdy nebudu
sám.
- R.** ||: Nebudu sám... :||

Jdem zpátky do lesů

Žalman, 1987

1. Sedím na kolejích, které nikam nevedou,
koukám na kopretinu, jak miluje se s lebedou,
mraky vzaly slunce zase pod svou ochranu,
jen ty nejdeš, holka zlatá, kdypak já tě dostanu?

R. Z ráje, my vyhnaní z ráje,
kde není už místa, prej něco se chystá,
z ráje nablýskaných plesů,
jdem zpátky do lesů za nějaký čas.

2. Vlak nám včera ujel ze stanice do nebe,
málo jsi se snažil, málo šel jsi do sebe,
šel jsi vlastní cestou, a to se zrovna nenosí,
i pes, kterej chce přízeň, napřed svýho pána poprosí.

R. Z ráje, my vyhnaní z ráje...

3. Už tě vidím z dálky, jak máváš na mě korunou,
a jestli nám to bude stačit, zatleskáme na druhou,
zabalíme všechny, co si dávaj' rande za branou,
v ráji není místa, možná v pekle se nás zastanou.

R. ||: Z ráje, my vyhnaní z ráje... :||

Severní vítr

Jaroslav Uhlíř, 1981

1. Jdu s děravou patou, mám horečku zlatou,
jsem chudý, jsem sláb, nemocen.
Hlava mě pálí a v modravé dáli se leskne
a třpytí můj sen.
2. Kraj pod sněhem mlčí, tam stopy jsou vlčí,
tam zbytečně budeš mi psát,
sám v dřevěné boudě sen o zlaté hroudě
já nechám si tisíckrát zdát.
- R.** Severní vítr je krutý, počítej lásko má s tím,
k nohám Ti dám zlaté pruty, nebo se vůbec nevrátím
3. Tak zarůstám vousem a vlci už jdou sem,
už slyším je výt blíž a blíž.
Už mají mou stopu, už větří, že kopu
svůj hrob a že stloukám si kříž.
4. Zde leží ten blázen, chtěl dům a chtěl bazén
a opustil tvou krásnou tvář.
Má plechovej hrnek a pár zlatejch zrnek
a nad hrobem polární zář. → **R.**

Rána v trávě

Žalman, 1987

R. Každý ráno boty zouval, orosil si nohy v trávě,
že se lidi mají rádi doufal a procitli právě.
Každý ráno dlouze zíval, utřel čelo do rukávu,
a při chůzi tělem sem tam kýval, před sebou sta sáhů.

1. Poznal Moravěнку krásnou a vínečko ze zlata,
v Čechách slávu muzikantů, umazanou od bláta.

R. Každý ráno boty zouval, orosil si nohy v trávě...

2. Toužil najít studánečku, a do ní se podívat,
by mu řekla: proč holečku, musíš světem chodívat.

3. Studánečka promluvila: to ses' musel nachodit,
abych já ti pravdu řekla, měl ses' jindy narodit.

R. Každý ráno boty zouval...
před sebou sta sáhů, před sebou sta sáhů.

Zatímco se koupeš

Jaromír Nohavica, 1983

1. Zatímco se koupeš, umýváš si záda,
ta největší loupež ve mně se strádá,
tak, jako se dáváš vodě,
vezmu si tě já, já - zloděj.
2. Už v tom vážně plavu, za stěnou z umakartu
piju druhou kávu a kouřím třetí spartu
a za velmi tenkou stěnou
slyším, jak se mydlíš pěnou.
- R. Nechej vodu vodou, jen ať si klidně teče,
chápej, že touha je touha a čas se pomalu vleče,
cigareta hasne, káva stydne, krev se pění,
bylo by to krásné, kdyby srdce bylo klidné, ale ono není.
3. Zatímco se koupeš, umýváš si záda,
svět se se mnou houpe, všechno mi z rukou padá,
a až budeš stát na prahu,
všechny peníze dal bych za odvahu.

R. Nechej vodu vodou, jen ať si klidně teče,
chápej, že touha je touha a čas se pomalu vleče,
cigareta hasne, káva stydne, krev se pění,
bylo by to krásné, kdyby srdce bylo klidné, ale ono není.
nebylo a není, hm-hm, zatímco se koupeš.

Velrybářská výprava

Pacifik, 1982

1. Jednou plác' mě přes rameno Johnny zvanéj Knecht:
Mám pro tebe, hochu, v pácu moc fajnověj kšeft!"
Objednal hned litr rumu a pak něžně řval:
„Sbal se, jedem na velryby, prej až za polár.“

R. ¶: Výprava velrybářská kolem Grónska nezdařila se,
protože nejeli jsme na velryby, ale na mrože. :¶

2. Briga zvaná Malá Kitty kotví v zátoce,
nakládaj' se sudy s rumem, maso, ovoce,
vypluli jsme časně zrána, směr severní pól,
dřív, než přístav zmizel z očí, každej byl namol.

R. Výprava...

3. Na loď padla jinovatka, s ní třeskutej mráz,
hoň velryby v kupách ledu, to ti zlomí vaz,
na pobřeží místo ženskejch mávaj' tučňáci,
v tomhle kraji beztak nemáš jinou legraci.

R. ¶: Výprava velrybářská kolem Grónska nezdařila se,
protože nejeli jsme na velryby, ale na mrože. :¶

4. Když jsme domů připluli, už psal se příští rok,
starej rejdař povídá, že nedá ani flok:

„Místo velryb v Grónským moři zajímal vás grog,
tuhle práci zaplatil by asi jenom cvok.“

R. Výprava...

5. Tohleto nám neměl říkat, teď to dobře ví,
stáhli jsme mu kůži z těla, tomu hadovi,
z paluby pak slanej vítr jeho tělo smet',
máme velryb plný zuby, na to vezmi jed.

R. Výprava... (2x)

Montgomery

Wabi Daněk, 2002

1. Déšť ti, holka, smáčel vlasy,
z tvých očí zbyl prázdný kruh,
kde je zbytek z tvojí krásy,
ví snad dneska jenom Bůh.

R. Z celé jižní eskadrony
nezbyl ani jeden muž.
V Montgomery bijou zvony,
déšť ti smejvá ze rtů růž.

2. Tam na kopci v prachu cesty,
leží i tvůj generál,
v ruce šátek od nevěsty,
ale ruka leží dál.

R. Z celé jižní eskadrony...

3. Tvář má zšedivělou strachem,
zbylo v ní pár dětskejch pih,
proužek krve stéká prachem,
déšť mu slepil vlasy jak klíh.

R. Z celé jižní eskadrony
nezbyl ani jeden muž.
V Montgomery bijou zvony,
déšť ti смеjvá ze rtů růž.

4. Déšť ti šeptá jeho jméno,
šeptá ho i listoví,
lásku měl rád víc než život,
to ti nikdy nepoví.

R. Z celé jižní eskadrony...

Hejkal

Wabi Daněk, 1995

1. Divnej jekot po lesích se prohání,
až v žilách tuhne krev a zuby cvakaj' S O S,
utichá až u potoka pod strání,
jó, takovýhle řvaní by nesnes' ani pes.
Žhavý rudý oči a drápy krvavý,
kosti chřestěj' v rytmu kastanět,
strašidelný vytí a skřeky chraplavý,
tak to je hejkal, na to vemte jed.

- R.** U nás hej–hej–hejkal straší v lese,
jen ten, kdo něco snese, tam může v noci jít,
jeho hej–hej–hejkání se nese,
každej se strachy třese, k ohni nesesedneme se,
neboť za boudou v lese zase hejkal začal výt.

2. Kdo z vás tady na hejkaly nevěří,
ten může u nás přespat, až se zastaví,
nevystřčí špičku nosu ze dveří
a bude jásat, že se dožil rána ve zdraví.
Jenom kalný oči a rysy ztrhané,
kalhoty si bude muset prát,
a děs a hrůza v hlase, jó, to mu zůstane,
až koktavě bude povídat, že → **R.**

Amazonka

Hop Trop, 2000

1. Byly krásný naše plány, byla jsi můj celej svět
čas je vzal a nechal rány, starší jsme jen o pár let.
2. Tenkrát byly děti malý, ale život utíká,
už na „táto“ slyší jinej, i když si tak neříká.
- R.** Nebe modrý zrcadlí se v řece, která všechno ví,
stejnou barvu jako měly tvoje oči džínový.
3. Kluci tenkrát, co tě znali, všude, kde jsem s tebou byl,
„Amazonka“ říkali, a já hrdě přisvědčil.
4. Tvoje strachy, že ti mládí pod rukama utíká
vedly k tomu, že ti nikdo „Amazonka“ neříká.
- R.** Nebe modrý zrcadlí se...
5. Zlatý kráse cingrlátek, jak sis časem myslela
vadil možná trampskej šátek, nosit dals' ho nechtěla.
- R.** Teď jsi víla z paneláku, samá dečka, samej krám,
já si přál jen, abys byla pořád stejná, přísahám,
pořád stejná, přísahám.

Lokomotiva

Poletíme? 2012

1. Pokaždé když tě vidím, vím, že by to šlo
a když jsem přemejšlel, co cítím, tak mě napadlo
jestli nechceš svého osla vedle mého osla hnát,
jestli nechceš se mnou tahat ze země rezavej drát.

R. Jsi lokomotiva, která se řítí tmou,
jsi indiáni, kteří prérií jedou,
jsi kulka vystřelená do mé hlavy,
jsi prezident a já tvé spojené státy.

2. Přines jsem ti kytku, no co koukáš, to se má
je to koruna žvejkačkou ke špejli přilepená,
a dva kelímky vod jogurtu, co je mezi nima nit,
můžeme si takhle vždycky volat, když budeme chtít.

3. Každý příběh má svůj konec, ale né ten náš,
nám to bude navždy dojit všude, kam se podíváš,
naše kachny budou zlato nosit a krmit se popcornem,
já to každý večer spláchnu půlnočním expresem.

R. Jsi lokomotiva, která se řítí tmou,
jsi indiáni, kteří prérií jedou,
jsi kulka vystřelená do mojí hlavy,
jsi prezident a já tvé spojené státy.

4. Dětem dáme jména Jessie, Jared, Jack a John,
ve stopadesáti letech ho budu mít stále jako slon,
a ty neztratíš svoji krásu, stále štíhlá kolem pasu,
stále dokážeš mě chytit lasem a přitáhnout na terasu.

R. Jsi lomotiva... (3x)
já a ty.

Dej mi víc své lásky

Olympic, 1965

1. Vymyslel jsem spoustu nápadů, aú,
co podporujou hloupou náladu, aú,
hodit klíče do kanálu, sjet po zadku holou skálu,
v noci chodit strašit do hradu.
2. Dám si dvoje housle pod bradu, aú,
v bílé plachtě chodím pozadu, aú,
úplně melancholicky, s citem pro věc jako vždycky
vyrábím tu hradní záhadu
- R.** Má drahá, dej mi víc, má drahá, dej mi víc,
má drahá, dej mi víc své lásky, aú,
já nechci skoro nic, já nechci skoro nic,
já chci jen pohladit tvé vlásy, aú
3. Nejlepší z těch divnejch nápadů, aú,
mi dokonale zvednul náladu, aú,
natrhám ti sedmikrásky, Tebe celou s tvými vlásy
zamknu si na sedm západů.
- R.** Má drahá, dej mi víc, má drahá, dej mi víc,
má drahá, dej mi víc své lásky, aú,
já nechci skoro nic, já nechci skoro nic,
já chci jen pohladit tvé vlásy, aú → 3.

Jožin z bažin

Ivan Mládek, 1977

1. Jedu takhle tábořit Škodou 100 na Oravu,
spěchám proto, riskuji, projíždím přes Moravu.
Řadí tam to strašidlo, vystupuje z bažin,
žere hlavně Pražáky, jmenuje se Jo-žin.

R. Jožin z bažin močálem se plíží,
Jožin z bažin k vesnici se blíží,
Jožin z bažin už si zuby brousí,
Jožin z bažin kouše, saje, rdousí.
Na Jožina z bažin, koho by to napadlo,
platí jen a pouze práškovací letadlo.

2. Projížděl jsem dědinou cestou na Vizovice,
přivítal mě předseda, řek' mi u slivovice:
„Živého či mrtvého Jožina kdo přivede,
tomu já dám za ženu dceru a půl Jé-Zé-Dé!“

R. Jožin z bažin...

3. Říkám: „Dej mi, předsedo, letadlo a prášek,
Jožina ti přivedu, nevidím v tom háček.“
předseda mi vyhověl, ráno jsem se vznesl,
na Jožina z letadla prášek pěkně kle-sl.

R. Jožin z bažin už je celý bílý,
Jožin z bažin z močálu ven pílí,
Jožin z bažin dostal se na kámen,
Jožin z bažin—tady je s ním amen!
Jožina jsem dohnal, už ho držím, johoho,
dobré každé lóve, prodám já ho do ZOO.

Tři kříže

Hop Trop, 1993

1. Dávám sbohem břehům proklatejm,
který v spárech má ďábel sám.
Bílou přídí šalupa „My grave“ míří
k útesům který znám.
- R.** Jen tři kříže z bílýho kamení někdo do písku poskládal.
Slzy v očích měl a v ruce znavený,
lodní deník co sám do něj psal.
2. První kříž má pod sebou jen hřích,
samý pití a rvačky jen.
Chřestot nožů, při kterých přejde smích,
srdce kámen a jméno „Sten.“
3. Já, Bob Green, mám tváře zjizvený,
štěkot psa zněl, když jsem se smál.
Druhej kříž mám a spím pod zemí,
že jsem falešný karty hrál.
4. Třetí kříž snad vyvolá jen vztek,
Katy Rodgers těm dvoum život vzal.
Svědomy měl, vedle nich si klek...
- * Snad se chtěl modlit: vím, trestat je lidský,
ale odpouštět je božský, ať mi tedy Bůh odpustí.

R. Jen tři kříže z bílého kamení jsem jim do písku poskládal.
Slzy v očích měl a v ruce znavený,
lodní deník... a v něm co jsem psal.

Jacek

Jaromír Nohavica, 1989

1. Na druhém břehu řeky Olše žije Jacek,
mám k němu stejně blízko jak on ke mně,
máváme na sebe z říční navigace,
dva spojenci a dvě spřátelené země,
jak malí kluci hážem z břehů žabky,
kdo vyhraje, má z protějšího srandu,
hlavama kroutí česko-polské babky,
děláme prostě vlastní propagandu.
2. Na mostě přátelství se tvoří dlouhé fronty
všelikých věcí za všelikou cenu,
já mám však na to velmi úzké horizonty
a Jacek velmi nenáročnou ženu,
týden co týden z břehů navigace
na sebe řveme: "Chlapče, hlavu vzhůru!",
jak je to krásné, moci vykašlat se
na celní předpisy a na cenzuru, na na...

3. Z Piastovské věže na nás mává kníže Měšek
a směje se, až třepe se mu brada,
ve zprávách večer běží horký dnešek,
aspoň se máme s Jackem o co hádat,
on tvrdí svoje, já zas tvrdím svoje
a domluvit se někdy bývá marno,
tak spolu vedem pohraniční boje
a v praxi demonstrujem Solidarnosc, na na...

4. Na druhém břehu řeky Olše žije Jacek,
mám k němu stejně blízko jak on ke mně,
máváme na sebe z říční navigace,
dva spojenci a dvě spřátelené země
||: a voda plyne, plyne, plyne dlouhé věky,
řeka se kroutí jako modrá šňůrka
a my dva házem kachnám vprostřed řeky
krajíčky chleba o dvou stejných kůrkách. :||
Na na na...

Traktor

Visací zámek, 2002

1. Jede traktor je to Zetor

Jede do hor orat brambor

Zemědělci brambor zasejí

Potom pohnojí pak zas vyrejí

Mládenec si kapsu namastí

Prachama zachrastí

Na ■■■ povětrnou

R. Kriminalita kriminalita kriminalita mládeže

Kriminalita kriminalita kriminalita mládeže

2. Mládenec a ■■■ spolu jdou

Před novou hospodou hrozně se radujou

Nejdřív se tu spolu opijem

Družstevní prase zabijem

A pak si užijem

R. Kriminalita kriminalita kriminalita mládeže

3. Mládenec se hrozně opije

Vepřika zabije a pak se vzapamatuje

Svého čimu ihned lituje

Za mříže putuje

I s ■■■ povětrnou

4. Kriminalita kriminalita kriminalita mládeže
5. Jede traktor je to Zetor
Jede do hor orat brambor

Vodácká holka

Hop Trop, 2000

1. Když vlny se valí a přeje řvou
a šutry z nich civí jak sůvy,
loď praská a umrlčí zvon bije tmou,
tak řekni, kdo pomoci ti umí.

- * Kdo pádlem jen kmitne a převrátí loď,
kdo ječí jak staženej z kůže,
že ty jseš ta atrapa, ty jseš ten cvok,
co za každý cvaknutí může.

2. Je pěkná jak ráno a voní jak les,
když na dřevo u ohně hrává,
je zrádná jak kočka a věrná jak pes,
ta holka, co při tobě spává.

R. Tu vodáckou holku si navěky nech,
netop ji, nezaháněj,
svou víru, svou sílu, svý štěstí i pech,
svý strachy, svý prachy, svůj poslední dech
jí poctivě odevzdávej a lásku za lásku dávej.

3. Kdo připálí rejži a přesolí čaj,
kdo sůl nechá v posledním kempu,
kdo ráj změní v peklo a peklo zas v ráj,
kdo zná všechny písničky trempů.

* Kdo přeje ti štěstí a kope ti hrob
do sladce hned šeptá, hned vříská,
koho bys roztrh' a praštil a kop'
po kom se celej den stýská.

4. Až vlasy nám odbarví nebeskej král
a vrásky nám počmáraj' kůži,
svý holce dej pusu a řekni „jdem dál“
a na pádlo polož jí růži.

R. Tu vodáckou holku si navěky nech...

Když mě brali za vojáka

Jaromír Nohavica, 1982

1. Když mě brali za vojáka, stříhali mě dohola,
vypadal jsem jako blbec,
jak ti všichni dokola, -la, -la, -la,
jak ti všichni dokola.
2. Zavřeli mě do kasáren, začali mě učit,
jak mám správný voják býti
a svou zemi chrániti, -ti, -ti, -ti,
a svou zemi chrániti.
3. Na pokoji po večerce ke zdi jsem se přitulil,
vzpomněl jsem si na svou milou,
krásně jsem si zabulil, -lil, -lil, -lil,
krásně jsem si zabulil.
4. Když přijela po půl roce, měl jsem zrovna zápal plic,
po chodbě furt někdo chodil,
tak nebylo z toho nic, nic, nic, nic,
tak nebylo z toho nic.
5. Neplačte, vy oči moje, ona za to nemohla,
protože mladá holka lásku potřebuje,
tak si k lásce pomohla, -hla, -hla, -hla,
tak si k lásce pomohla.

6. Major nosí velkou hvězdu, před branou ho potkala,
řek' jí, že má zrovna volnej kvartýr,
tak se sbalit nechala, -la, -la, -la,
tak se sbalit nechala.

7. Co je komu do vojáčka, když ho holka zradila,
na shledanou, pane Fráňo Šrámků,
písnička už skončila, -la, -la, -la,
jakkak se vám líbila, -la, -la, -la?
No nic moc extra nebyla.

Těšínská

Jaromír Nohavica, 1994

1. Kdybych se narodil
před sto lety v tomhle městě,
u Larischů na zahradě
trhal bych květy své nevěstě,
moje nevěsta by byla dcera ševcova
z domu Kamińskich odněkud ze Lvova,
kochal bych ja i pieščil, chyba lat dwieście.
2. Bydleli bychom na Sachsenbergu v domě u žida Kohna,
nejhezčí ze všech těšínských šperků byla by ona,
mluvila by polsky a trochu česky,
pár slov německy, a smála by se hezky,
jednou za sto let zázrak se koná, zázrak se koná.
3. Kdybych se narodil před sto lety, byl bych vazačem knih
u Prohazků dělal bych od 5 do 5 a 7 zlatek za to bral bych,
měl bych krásnou ženu a tři děti,
zdraví bych měl a bylo by mi kolem třiceti,
celý dlouhý život před sebou, celé krásné dvacáté století.
4. Kdybych se narodil
před sto lety v jinačí době,
u Larischů na zahradě
trhal bych květy má lásko tobě,

tramvaj by jezdila přes řeku nahoru,
slunce by zvedalo hraniční závoru
a z oken voněl by sváteční obědsváteční oběd.

5. Večer by zněla od Mojzese melodie dávnověká,
bylo by léto tisíc devět set deset, za domem by tekla řeka,
vidím to jako dnes: šťastného sebe,
ženu a děti a těšínské nebe,
ještě že člověk nikdy neví, co ho čeká,
na na na...

Známka punku

Visací Zámek, 2005

1. Holinky nosil vždycky naruby
Myslel si, že je to známka punku
Kohoutí hnát si zapích do huby
Myslel si, že je to známka punku
Teplej rum pil, i když potom blil
Myslel si, že je to známka punku
Co hořelo to vyhulil
Myslel si, že je to známka punku

H H C H C H C C H C D C

- R.** Ale holky říkaly, že punk je jinde
Ale holky říkaly: „no to snad není možný“

E D A F E D A G F# (2x)

2. Přeplněnej autobus nechával vždycky ujet
Myslel, že je to známka punku
Kytky v jeho zahradě mohly volně bujet
Myslel, že je to známka punku
Uznával jen kapely co neuměly hrát
Myslel, že je to známka punku
Kolem pasu nosil umělohmotnej drát
Myslel, že je to známka punku

- R. Ale holky říkaly, že punk je jinde
Ale holky říkaly: „no to snad není možný“

E D A F E G F# A

- * No ale kdo není Boží nadělení
Nedělejme z punka tupce
No ale kdo není Boží nadělení
Každé zboží má svého kupce

E G F# A

E D A F E D A G F# (2x)

3. Křivák nosila vždycky naruby
Myslela, že je to známka punku
Rtěnku si nanášela rovnou na zuby
Myslela, že je to známka punku
Smála se jenom smutným věcem
Myslela, že je to známka punku
Hrála v kapele s Jardou Švecem
Myslela, že je to známka punku

- R. ||: Ale lidi říkali Že punk je jinde :|| (3x)
Ale lidi říkali: „no to snad není možný“

E D A F

Vlaštovky

Traband, 2007

1. Každé jaro z velké dáli, vlaštovky k nám přilétaly,
někdy až dovnitř do stavení.
Pod střechou se uhnízdily a lidé, kteří uvnitř žili,
rozuměli jejich švitoření.
2. O dalekých krajích, hlubokých mořích, divokých řekách,
o vysokých horách, které je nutné přelétnout,
o nebeských stezkách, zářících hvězdách, o cestách domů,
o korunách stromů, kde je možné odpočinout.

* **Dm...**

3. Jsme z míst, která jsme zabydlili,
z hnízd, která jsme opustili,
z cest, které končí na břehu.
Jsme z lidí i z všech bytostí,
jsme z krve, z masa, z kostí,
jsme ze vzpomínek, snů a z příběhů.
4. Jsme jako ti ptáci, z papíru draci, létáme v mracích
a pak se vracíme zpátky tam, kde připoutaní jsme.
Jsme lidské bytosti z masa a kostí, jsme jenom hosti
na tomhle světě, přicházíme, odcházíme.

5. A chceme mít jisto, že někde místo, že někde je hnízdo,
odkud jsme přišli a kam zas potom půjdeme spát,
že někde je domov, že někde je hnízdo, útulno čisto,
že někde je někdo, kdo čeká na nás, na návrat.
6. Tam v dalekých krajích, v hlubokých mořích, v divokých
řekách,
ve vysokých horách, které je nutné přelétnout.
Tam v nebeských stezkách, v zářících hvězdách, na cestách
domů,
v korunách stromů, kde je možné odpočinout.

7. → 6

* **Dm...**

Pověste ho vejš

Michal Tučný, 1983

* Na dnešek jsem měl divnej sen: slunce pálilo a před salo-
nem

stál v prachu dav, v tvářích cejch očekávání. Uprostřed
popraviště z hrubých klád šerifův pomocník sejmul z hlavy
kápi a dav zašuměl překvapením. I já jsem zašuměl
překvapením: ten odsouzenec jsem byl já a šerif četl
neúprosným hlasem rozsudek:

1. Pověste ho vejš, ať se houpá, pověste ho vejš, ať má dost,
pověste ho vejš, ať se houpá, že tu byl nezvanej host.
2. Pověste ho že byl jinej že tu s náma dejchal stejnej vzduch
pověste ho, že byl línej a tak trochu dobrodruh.
3. Pověste ho za El Paso, za Snídani v trávě a Lodní zvon,
za to, že neoplýval krásou,
že měl country rád a že se uměl smát i vám.
- R. Nad hlavou mi slunce pálí, konec můj nic neoddálí,
do mých snů se dívám zdáli
a do uší mi stále zní tahle píseň poslední.
4. Pověste ho za tu banku, v který zruinoval svůj vklad,
za to, že nikdy nevydržel na jednom místě stát.

Em G D Am Em D Em

5. Pověste ho vejš, ať se houpá, pověste ho vejš, ať má dost,
pověste ho vejš, ať se houpá, že tu byl nezvanej host.

R. Nad hlavou mi slunce pálí, konec můj nic neoddálí,
do mých snů se dívám zdáli
a do uší mi stále zní tahle píseň poslední.

6. Pověste ho za tu jistou, který nesplnil svůj slib,
že byl zarputilým optimistou, a tak dělal spoustu chyb

7. Pověste ho, že se koukal a že hodně jed a hodně pil,
že dal přednost jarním loukám
a pak se oženil a pak se usadil a žil

8. → 4 → 5

Hlupáku, najdu tě

Jaroslav Uhlíř, 1999

1. Někdo má hadry na těle, někdo je nosí v hlavě,
berme ten rozdíl vesele, berme ten rozdíl hravě.
Nadutec hloupost nese si, důstojně jako páv,
platí to v každé profesi, švec nebo doktor práv.

R. Hlupáku najdu tě, tváříš se nadutě,
když lezeš na kutě, když ráno vstáváš.
Ať jedeš v kočáře a nebo na káře,
můj pyšný hlupáku, tebe já znám.

2. Sotva byl náš svět stvořený, sotva byl náš svět stvořen
pustila hloupost kořeny, pustila hloupost kořen.
Rodina zdravých mamlasů, valí se jako proud,
jde s námi z časů do časů, dá se s tím vůbec hnout?

R. Hlupáku najdu tě...

R. Hlupáku najdu tě, tváříš se nadutě,
když lezeš na kutě, když ráno vstáváš.
Ať jedeš v kočáře a nebo na káře,
můj pyšný hlupáku, tebe já znám, tebe já znám.

Lou z Lille

Klíč, 1997

1. Ona jmenuje se Lou a pochází prý z Lille,
má čertů rohy, křídla andělů, půvab lesních víl,
kdo strávil s ní pár chvil, jak šampaňské by pil,
má úsměv tupců, trubců závratě pro ni, pro Lou z Lille.

R. Jako srpky luny boky tenké má a úsměv velkých dam,
tak se lehce vznáší nad zemí, letí, vůbec netuší, kam,
jako srpky luny boky tenké má a úsměv velkých dam,
tak se lehce vznáší nad zemí, letí, vůbec neví, kam.

* Dětsky vážný hlas, větrem urousaný vlas
a oči jako okna za plotem černočerných řas,
co já vím, nemá dům, ale asi ani byt,
a přesto každý kluk chce náramně tam, kde ona, být.

R. Jako srpky luny boky tenké má a úsměv velkých dam,
tak se lehce vznáší nad zemí, letí, vůbec netuší, kam,
jako srpky luny boky tenké má a úsměv velkých dam,
tak se lehce vznáší nad zemí, letí, vůbec neví, kam.

2. Víno, vejce, sýr, taky čerstvých ryb dost má,
tohle do košíku každý na trhu zadarmo jí dá,
a báby závidí, mají každé ráno zlost,
a my si ji tu pěkně hýčkáme jen tak, pro radost.

- R.** Jako srpky luny boky tenké má a úsměv velkých dam,
tak se lehce vznáší nad zemí, letí, vůbec netuší, kam,
jako srpky luny boky tenké má a úsměv velkých dam,
tak se lehce vznáší nad zemí, letí, vůbec neví, kam.
3. Ona jmenuje se Lou a pochází prý z Lille,
má čertů rohy, křídla andělů, půvab lesních víl

Lovci lebek

Traband, 2004

1. Pouští a pralesem, savanou i buší
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší
S kulometem, bajonetem, kanónem i kuší
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší
Oči na stopkách, nastražené uši
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší
To ticho ruší jen bzukot muší
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší

- R. Lid se chvěje úzkostí a oheň dohořívá
Tak málo času zbývá, tak málo času zbývá
Král uprchl do hor, v noci když všichni spali
Proroci věštili, proroci varovali

2. Pouští a pralesem, savanou i buší
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší
S kulometem, bajonetem, kanónem i kuší
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší
Oči na stopkách, nastražené uši
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší
Hlas se chvěje, srdce v krku buší
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší

- R. Šaman čte z popela jen samé špatné zprávy
Ženy vzaly šperky své a do země je zakopaly

Muži stáda pobili a naházeli do jezera
Jak dlouhá bude chvíle od rána do večera?

3. Pouští a pralesem, savanou i buší
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší
S kulometem, bajonetem, kanónem i kuší
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší
Oči na stopkách, nastražené uši
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší
Hlas se chvěje, srdce v krku buší
Jdou lovci lebek, za nimi lovci duší

Válečná

Tomáš Klus, 2008

1. Tu noc jen stěží každý z nás usínal,
jako by Bůh tou bouří, varoval:
Vy hloupí lidé, ve zbrani není mír!
pro svého krále i já život položil

2. Z lesů se ženou cizí jezdci na koních,
a v očích, jen kapky hrůzy, tady vražda není hřích.
Hned první z výstřelů mi srdce umlčel.
už nevrátím se domů, můj čas nadešel.

3. Neplakej pro mě moje krásná Marion,
až hrdým vojákům zazpívá hradní zvon.
Mé srdce mlčí, ale v tobě zůstanou,
všechna ta slova, co jak oheň zaplanou.

* *Poslední výstřelem se kdysi živá louka
rozplakala tichým pláčem,
a mlčky objímala těla padlých i vítězů, jenž není,
neb válku nelze vyhrát platí-li se životem.
A všechny ty krásné Marion
jež zpráva o naší smrti zasáhla k ránu,
upřeli tázavý pohled k nebi
a v tu chvíli,
vyšlo slunce.*

4. Neplakej pro mě moje krásná Marion,
až hrdým vojákům zazpívá hradní zvon.
Mé srdce mlčí, ale v tobě zůstanou,
všechna ta slova, co jak oheň zaplanou.

Morituri te salutant

Karel Kryl, 1969

1. Cesta je prach a šterk a udusaná hlína
a šedé šmouhy kreslí do vlasů
||: a z hvězdných drah má šperk co kamením se spíná
a pírkou touhy z křídel pegasů. :||
2. Cesta je bič, je zlá jak pouliční dáma,
má v ruce štítky a pase staniol,
||: a z očí chtíč jí plá, když háže do neznáma,
dvě křehké snítky rudých gladiol. :||
- R. Seržante písek je bílý jak paže Daniely
počkejte chvíli, mé oči uviděly,
tu strašně dávnou vteřinu zapomnění,
kolego mávnou a budem zasvěcení.
Morituri te salutant! Morituri te salutant!
3. Tou cestou dál jsem šel, kde na zemi se zmítá
a písek víří křídlo holubí.
||: A marš mi hrál zvuk děl, co uklidnění skýtá
a zvedá chmýří, které zahubí. :||
4. Cesta je tér a prach a udusaná hlína,
mosazná včelka od vlkodlaka.
||: Rezavý kvér, můj prach a sto let stará špína
a děsně velká bílá oblaka. :||

R. Seržante písek je bílý jak paže Daniely
počkejte chvíli, mé oči uviděly,
tu strašně dávnou vteřinu zapomnění,
kolego mávnou a budem zasvěceni.
Morituri te salutant! Morituri te salutant!

Proměny

Čechomor, 2001

1. Darmo sa ty trápíš můj milý synečku,
nenosím ja tebe nenosím v srdéčku.
A já tvoja ne-bu-du ani jednu hodinu.
2. Copak sobě myslíš má milá panenko,
vždyť ty si to moje rozmilé srdénko.
A ty musíš bý-ti má lebo mi tě Pán Bůh dá.
3. A já sa udělám malú veverečku,
a uskočím tobě z dubu na jedličku.
Přece tvoja ne-bu-du ani jednu hodinu.
4. A já chovám doma takú sekérečku,
ona mi podetne dúbek i jedličku.
A ty musíš bý-ti má lebo mi tě Pán Bůh dá.
5. A já sa udělám tú malú rybičku,
a já ti uplynu přeč po Dunajíčku.
Přece tvoja ne-bu-du ani jednu hodinu.
6. A já chovám doma takovou udičku,
co na ni ulovím kdejakú rybičku.
A ty přece bu-deš má lebo mi tě Pán Bůh dá.

7. A já sa udělám tú velikú vranú,
a já ti uletím na uherskú stranu.
Přece tvoja ne-bu-du ani jednu hodinu.
8. A já chovám doma starodávnú kušu,
co ona vystřelí všeckým vranám dušu.
A ty musíš bý-ti má lebo mi tě Pán Bůh dá.
9. A já sa udělám hvězdičku na nebi,
a já budu lidem svítiti na zemi.
Přece tvoja ne-bu-du ani jednu hodinu.
10. A sú u nás doma takoví hvězdáři,
co vypočítajú hvězdičky na nebi.
a ty musíš bý-ti má lebo mi tě Pán Bůh dá.

Let It Be

John Lennon, 1970

1. When I find myself in times of trouble
Mother Mary comes to me
speaking words of wisdom let it be
and in my hour of darkness
she is standing right in front of me
speaking words of wisdom let it be.

R. Let it be, let it be, Let it be, let it be
whisper words of wisdom let it be.

2. And when the broken hearted people
living in the world agree
there will be an answer let it be
for though they may be parted
there is still a chance that they will see
there will be an answer let it be.

R. Let it be, let it be, Let it be, let it be
whisper words of wisdom let it be.

3. And when the night is cloudy
there is still a light that shines on me
shine until tomorrow let it be
I wake up to the sound of music
Mother Mary comes to me
speaking words of wisdom let it be.

R. Let it be...

Vítr to ví

Waldemar Matuška, 1968

1. Míle a míle jsou cest které znám,
jdou trávou a úbočím skal.
Jdou cesty zpátky a jdou cesty tam
a já na všech s vámi stál.
Proč ale blátem nás kázali vést
a špínou nám třísnily šat?

R. To ví snad jen déšť a vítr kolem nás,
ten vítr co začal právě vát.

2. Míle a míle se táhnou těch cest
a dál po nich zástupy jdou.
Kříže jsou bílé a lampičky hvězd
jen váhavě svítí tmou.
Bůh ví, co růží, jež dál mohli kvést,
spí v hlíně těch práchnivých blat!

R. To ví snad jen déšť a vítr kolem nás,
ten vítr co začal právě vát.

3. Dejte mi stéblo a já budu rád,
i stéblo je záchranný pás.
Dejte mi flétnu a já budu hrát
a zpívat a ptát se vás:

proč jen se účel tak rád mění v bič
a proč, že se má člověk bát?

R. To ví snad jen déšť...

Na širém moři

Traband, 2000

1. Kdysi a kdesi na širém moři vezl náš koráb do přístavu
vzácný náklad, drahé zboží: zlato, šperky, koření, kávu
A jak to bejvá, zlej osud mořský vlky nešetří
Daleko od břehu uvízl koráb v úplném bezvětří

R. ¶: Nic dobrýho z toho nekouká
když do plachet nám vítr nefouká :¶
¶: Hou, hou, samá voda
Hou, hou, samá voda
Hou, hou, samá voda
Nepřihořívá :¶
2. Tak míjejí dny a míjejí týdny a pořád jako na potvoru
vlny se nehnou, moře je klidný a žádná země na obzoru
Námořníkům kručí v břiše, hladý přišli o rozum
Vrhají se přes palubu do tlamy žralokům

R. ¶: Nic dobrýho z toho nekouká
když do plachet nám vítr nefouká :¶
¶: Hou, hou, samá voda
Hou, hou, samá voda
Hou, hou, samá voda
Nepřihořívá :¶

3. Kormidelník v poledním žáru oběsil se na stožáru
a v podpalubí leží tam ožralej kapitán
Kompas je nanic, mapy jsou nanic, zbytečně se vesluje
když není nikdo, kdo by věřil, že ještě někam dopluje

R. Nic dobrýho z toho nekouká...

4. Já jedinej zbyl na týhle lodi a dobře vím, že na mně je
dovézt náklad do přístavu až vítr znovu zavěje
Je zle, když dojde proviant, je zle, když přijdou kurděje
Ale běda, třikrát běda těm, co chybí naděje!

R. Nic dobrýho z toho nekouká...

... Hou, hou, samá voda
Nepřihořívá

Podvod

Jan Nedvěd, 1991

1. Na dlani jednu z tvých řas, do tmy se koukám,
hraju si písničky tvý, co jsem ti psal,
je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?
2. Pod polštář dopisů pár, co poslalas', dávám,
píšeš, že ráda mě máš a trápí tě stesk,
je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?
- R. Chtěl jsem to ráno, kdy naposled snídal jsem s tebou,
ti říct, že už ti nezavolám,
pro jednu pitomou holku, pro pár nocí touhy
podved' jsem všechno, o čem doma si sníš,
teď je mi to líto.
3. Kolikrát člověk může mít rád tak opravdu z lásky,
dvakrát či třikrát – to ne, i jednou je dost,
je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?
- R. Chtěl jsem to ráno, kdy naposled snídal jsem s tebou,
ti říct, že už ti nezavolám,
pro jednu pitomou holku, pro pár nocí touhy

podved' jsem všechno, o čem doma si sníš,
teď je mi to líto.

R. Chtěl jsem to ráno...

Indiáni ve městě

Traband, 2010

R. Indiáni ve městě, indiáni ve městě, indiáni
Indiáni ve městě, indiáni ve městě, indiáni, indiáni

1. Starý muž sedí u ohně a vypráví příběh
z dávných dob, kdy se mladí chlapci vydali na cestu
Za světlem a za potravou, za dobrým lovem,
za místem k životu, za obzorem
Ale nikdo z nich z té cesty už nevrátil se zpět
Všichni dávno odešli a stařec zbyl tu sám

R. Indiáni ve městě...

2. Někde daleko a jinde sedí mladí muži znehybnělí
s tvářemi ozářenými obrazovkami
Na kterých se míhají postavy a démoni,
co vedou boj o něčí život, o ztracenou duši
Neříkají nic, jen slova, co nedávají smysl
Posílají zprávy o ničem, odnikud a nikam
Potom jedou v silných vozech zabíjet nudu
A umírají sami – ani bojovníci, ani lovci

R. Indiáni ve městě...

* A dýmka míru stále hoří
Voňavé byliny a koření
Na nebi, na zemi i v moři
Velký duch bdí nad svým stvořením

3. Ne, ještě nejsem u konce, ještě mám dost sil
Abych vylomil mříže z týhle pozlacený klece
A vyšel se svou duší do lesů a do skal
Dál proti proudu ve špinavý řece
A tam někde vysoko v horách našel starce,
který hlídá oheň a vypráví příběhy
Přisedl bych k němu, pokorně a tiše
Mlčel bych a poslouchal
Mlčel bych a poslouchal

R. ¶: Indiáni ve mně jste, indiáni ve mně jste, indiáni :¶

Zkouška dospělosti

Karel Kryl, 1988

1. V nedělním oblečení nastoupíš před komisi,
studené vysvědčení vezme, co bylo kdysi.
V portmonce umístěnka, slavnostní učitelé
a lež—co první směnka úvěru pro dospělé.

R. Opilí od radosti si sami trochu lžeme,
že zkouškou dospělosti opravdu dospějeme.
Tak tanči, lásko sladká, protanči večer celý:
ten bál je křížovatka: dospělí – nedospělí.

2. Na klopě vlají stužky, z orchestru znějí bicí,
dozrál čas pro častušky a vstupu do milicí.
Dozrál čas dilematu: „Být pro anebo proti?“
Pak čekat na výplatu jak jiní patrioti.

R. Opilí od radosti si sami trochu lžeme,
že zkouškou dospělosti opravdu dospějeme.
Tak tanči, lásko sladká, protanči večer celý:
ten bál je křížovatka: dospělí – nedospělí.

3. Dostaneš místo lásky od těch, co všechno vědí,
trojhlavé neotázky, čtyřhlavé odpovědi.

R. Šumivé víno pění a dívky oblékly si
namísto dětských snění dospělé kompromisy.
Tak tanči, lásko sladká, protanči večer celý:
ten bál je křížovatka: dospělí – nedospělí.
Opilí od radosti si sami trochu lžeme,
že zkouškou dospělosti opravdu dospějeme.

Stýskání

Bratři Ebenové, 1982

1. Stýská se mi, černovlásko,
po loučení, kdy jsi se mi
na rameni vyplakala, černovlásko.
2. Stýská se mi, černovlásko,
po toužení, kdy jsi se mi
něžně smála, rozespálá, černovlásko.
- R. Stýská – šest písmen místo tvé lásky,
stýská – pláčou dlouhé samohlásky,
stýská – zůstala jsi mi pod víčky,
dohořel knot svíčky, uschly tvé slzičky
a dveří skřípání nese mi stýskání.
3. Stýská se mi, černovlásko,
rád jsem stonal ve tvém klíně,
podleh' tobě i angíně, černovlásko.
4. Stýská se mi, černovlásko,
po snídání v deset ráno,
proč máme dnes vyprodáno, černovlásko?
- R. Stýská – šest písmen místo tvé lásky,
stýská – pláčou dlouhé samohlásky,

stýská – zůstala jsi mi pod víčky,
dohořel knot svíčky, uschly tvé slzičky
a dveří skřípání nese mi stýskání.

5. Stýská se mi, černovlásko,
po tvé rtěnce perleťové,
na ústa mě už neklove, černovlásko.

6. Stýská se mi, černovlásko,
smutný je čas účtování,
inventura milování, černovlásko.

* ||: Stýská se mi, hm, stýská se mi, hm :||

Mám jizvu na rtu

Jaromír Nohavica, 2007

1. Jsem příliš starý na to abych věřil v revoluci,
a svoji velkou hlavu těžko skryju pod kapucí.
A nechutná mi když se vaří předvařená rýže,
v náprsní kapse nosím Ventinol na potíže.
Jak to tak vidím asi těžko projdu uchem jehly,
a lesem, běhám tak, aby mě vlci nedoběhli.
A kdyby se někdo z vás na anděla ptal,
tak mám jizvu na rtu, když při mně stál.
2. Sako mám od popílku, na kravatě saze,
mé hrubé prsty neumí uzly na provaze.
A když mi občas tečou slzy, hned je polykám,
a tančím jen tak rychle, jak hraje muzika.
Mé oči mnohé viděly a ruce mnohé měly,
a srdce stydělo se, když salvy slávy zněly.
A kdyby se někdo z vás na anděla ptal,
tak mám jizvu na rtu, když při mně stál.

3. Mluvil jsem s prezidenty, potkal jsem vrahy,
nahý jsem na svět přišel a odejdu nahý.
V patnácti viděl jsem jak kolem jely ruské tanky,
a v padesáti nechával si věštit od cikánky.
A dříve, než mě přijme svatý Petr u komise,
básníkům české země chtěl bych uklonit se.
A kdyby se někdo z vás na anděla ptal,
tak mám jizvu na rtu, když při mně stál.
4. V Paříži četl jsem si ruskou verzi l'Humanité,
a z bible zatím pochopil jen věty nerozvité.
V New Yorku chyt jsem koutek od plastových lžiček, ale
nejlepší káva je v Hypernově U Rybiček.
Trumfové eso v mariáši hážu do talónu,
a chtěl bych vidět Baník, jak poráží Barcelonu.
A kdyby se někdo z vás na anděla ptal,
tak mám jizvu na rtu, když při mně stál.
5. Někteří lidi mají fakt divné chutě, ale
já lásko má stále stejně miluju Tě.
Když hážeš bílé křemenáče na cibulku,
když zvedáš prst jako dirigentskou hůlku.
A i když mě to táhne tam a tebe občas jinam,
na špatné věci pro ty dobré zapomínám.
A kdyby se někdo z vás na anděla ptal,

Řekni, kde ty kytky jsou

Marie Rottrová, 1975

1. Řekni, kde ty kytky jsou, co se tady mohlo stát
řekni, kde ty kytky jsou, kde mohou být
Dívky je tu během dne otrhaly do jedné
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí
2. Řekni, kde ty dívky jsou, co se asi mohlo stát
řekni, kde ty dívky jsou, kde mohou být
Muži si je vyhlédli, sebou domů odvedli
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí
3. Řekni, kde ti muži jsou, co se k čertu mohlo stát
řekni, kde ti muž jsou, kde mohou být
muži v plné polní jdou do války zas je zvou
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí
4. A kde jsou ti vojáci, lidi, co se mohlo stát
a kde jsou ti vojáci, kde mohou být
řady hrobů v zákrytu, meluzína kvílí tu
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí
5. Řekni, kde ty hroby jsou, co se s nimi mohlo stát
řekni, kde ty hroby jsou, kde mohou být
co tu kytka rozkvétá od jara do léta
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí

6. Řekni, kde ty kytky jsou, co se tady mohlo stát
řekni, kde ty kytky jsou, kde mohou být
Dívky je tu během dne otrhaly do jedné
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí

Hudsonské šífy

Wabi Daněk, 1984

1. Ten kdo nezná hukot vody lopatkama vířený,
jako já, jó jako já,
kdo Hudsonský slapy nezná sírou pekla šířený,
ať se na Hudsonský šífy najmout dá, jo-ho-ho.
2. Ten, kdo nepřekládal uhlí, šíf když na mělčinu vjel,
málo zná, málo zná,
ten, kdo neměl tělo ztuhlý, až se nočním chladem chvěl,
ať se na Hudsonský šífy najmout dá, jo-ho-ho.
- R.** Ahoj, páru tam hoď, ať do pekla se dříve dohrabem,
jo-ho-ho, jo-ho-ho.
3. Ten, kdo nezná noční zpěvy zarostenejch lodníků,
jako já, jó jako já,
ten, kdo cejtí se bejt chlapem, umí dělat rotyku,
ať se na Hudsonský šífy najmout dá, jo-ho-ho.
4. Ten, kdo má na bradě mlíko, kdo se rumem neopil,
málo zná, jó málo zná,
kdo necejtí hrůzu z vody, kde se málem utopil,
ať se na Hudsonský šífy najmout dá, jo-ho-ho.
- R.** Ahoj, páru tam hoď, ať do pekla se dříve dohrabem,
jo-ho-ho, jo-ho-ho.

5. Kdo má roztrhaný boty, kdo má pořád jenom hlad,
jako já, jó jako já,
kdo chce celý noci čuchat pekelnýho vohně smrad,
ať se na Hudsonský šífy najmout dá, jo-ho-ho.
6. Kdo chce zhebnout třeba zejtra, komu je to všechno fuk,
kdo je sám, jó jako já,
kdo má srdce v správným místě, kdo je prostě příma kluk,
ať se na Hudsonský šífy najmout dá, jo-ho-ho.
- R.** Ahoj, páru tam hod', ať do pekla se dříve dohrabem,
jo-ho-ho, jo-ho-ho.
jo-ho-ho, jo-ho-ho.

Růže z Texasu

Waldemar Matuška, 1965

1. Jedu Vám takhle stezkou, dát koňům v řece pít,
v tom potkám holku hezkou, až jsem vám z koně slít.
Měla kytku žlutejch květů, snad růží, co já vím,
znám plno hezkejš ženskejch k světu, ale tahle hraje prim.
- R.** Ať si kazí smysl pro krásu, ať s tou a nebo s tou,
dej si říct, že kromě Texasu, tyhle růže nerostou.
Ať máš kolťák nízko u pasu, ať jsi třeba zloděj stád,
tyhle žlutý růže z Texasu, budeš pořád mít už rád.
2. Řekla, že tu žije v ranči, je sama s tátou svým
a hrozně ráda tančí, teď zrovna nemá s kým.
Tak já se klidně nabíd, že půjdu s ní a rád
a že se dám i zabít, když si to bude přát.
- R.** Až si kazí smysl pro krásu, ať s tou a nebo s tou,
dej si říct, že kromě Texasu, tyhle růže nerostou.
Ať máš kolťák nízko u pasu, ať jsi třeba zloděj stád,
tyhle žlutý růže z Texasu, budeš pořád mít už rád.
3. Hned si dala se mnou rande a přišla přesně v půl
a dole teklo Rio Grande, po něm měsíc plul.
Když si to tak v hlavě srovnám, co víc jsem si moh přát,
ona byla krásná, štíhlá, rovná, zkrátka akorát.

R. Ať si kazí smysl pro krásu, ať s tou a nebo s tou,
dej si říct, že kromě Texasu, tyhle růže nerostou.
Ať máš kolťák nízko u pasu, ať jsi třeba zloděj stád,
tyhle žlutý růže z Texasu, budeš pořád mít už rád.

4. Od těch dob svý stádo koní, sem vodím k řece pít
a žiju jenom pro ní a chtěl bych si ji vzít.
Když večer banjo ladím a zpívám si tu svou,
tak v duchu pořád hladím tu růži voňavou.

R. Ať si kazí smysl pro krásu, ať s tou a nebo s tou,
dej si říct, že kromě Texasu, tyhle růže nerostou.
Ať máš kolťák nízko u pasu, ať jsi třeba zloděj stád,
tyhle žlutý růže z Texasu, budeš pořád mít už rád.

Už to nenapravím

Jaroslav Samson Lenk, 2013

R. ||: Vapadapa... ...padadada :||

1. V devět hodin dvacet pět mě opustilo štěstí,
ten vlak, co jsem jím měl jet na koleji dávno nestál.
V devět hodin dvacet pět jako bych dostal pěstí,
já za hodinu na náměstí měl jsem stát, ale v jiným městě.

* Tvá zpráva zněla prostě a byla tak krátká,
že stavíš se jen na skok, že nechalas mi vrátka,
zadní otevřená, zadní otevřená.

Já naposled Tě viděl, když ti bylo dvacet,
to jsi tenkrát řekla, že se nechceš vracet,
že jsi unavená, ze mě unavená.

R. Vapadapa...

2. Já čekala jsem hlavu jako střep a zdálo se, že dlouho
může za to vinný sklep, že člověk často sleví.
Já čekala jsem hlavu jako střep, s podvědomou touhou,
já čekala jsem dobu dlouhou víc než dost kolik přesně ne-
vím.

* Pak jedenáctá bila a už to bylo pasé,
já měla vědět dřív, že vidět chci Tě zase,

láska nerezaví, láska nerezaví.

Ten list co jsem Ti psala byl dozajista hloupý,
byl odměřený moc, na vlídný slovo skoupý,
už to nenapravím, už to nenapravím.

R. ||: Vapadapa... ...padadada :||

Darmoděj

Jaromír Nohavica, 1988

1. Šel včera městem muž a šel po hlavní třídě,
šel včera městem muž a já ho z okna viděl,
na flétnu chorál hrál, znělo to jako zvon
a byl v tom všečen žal, ten krásný dlouhý tón,
a já jsem náhle věděl: ano, to je on, to je on.
2. Vyběh' jsem do ulic jen v noční košili,
v odpadcích z popelnic krysy se honily
a v teplých postelích lásky i nelásky
tiše se vrtěly rodinné obrázky,
a já chtěl odpověď na svoje otázky, otázky.
- R. ||: Na, na na... :||
3. Dohnal jsem toho muže a chytl za kabát,
měl kabát z hadí kůže, šel z něho divný chlad,
a on se otočil, a oči plné vran,
a jizvy u očí, celý byl pobodán,
a já jsem náhle věděl, kdo je onen pán, onen pán.
4. Celý se strachem chvěl, když jsem tak k němu došel,
a v ústech flétnu měl od Hieronyma Bosche,
stál měsíc nad domy jak čírka ve vodě,
jak moje svědomí, když zvrací v záchodě,
a já jsem náhle věděl: to je Darmoděj, můj Darmoděj.

- R.** Můj Darmoděj, vagabund osudů a lásek,
jenž prochází všemi sny, ale dnům vyhýbá se,
můj Darmoděj, krásné zlo, jed má pod jazykem,
když prodává po domech jehly se slovníkem.
5. Šel včera městem muž, podomní obchodník,
šel, ale nejde už, krev skápla na chodník,
já jeho flétnu vzal a zněla jako zvon
a byl v tom všečen žal, ten krásný dlouhý tón,
a já jsem náhle věděl: ano, já jsem on, já jsem on.
- R.** Váš Darmoděj, vagabund...

Kometa

Jaromír Nohavica, 1986

1. Spatřil jsem kometu, oblohou letěla,
chtěl jsem jí zazpívat, ona mi zmizela,
zmizela jako laň u lesa v remízku,
v očích mi zbylo jen pár žlutých penízků.
2. Penízky ukryl jsem do hlíny pod dubem,
až příště přiletí, my už tu nebudem,
my už tu nebudem, ach, pýcho marnivá,
spatřil jsem kometu, chtěl jsem jí zazpívat.
- R. O vodě, o trávě, o lese,
o smrti, se kterou smířit nejde se,
o lásce, o zradě, o světě
a o všech lidech, co kdy žili na téhle planetě.
3. Na hvězdném nádraží cinkají vagóny,
pan Kepler rozepsal nebeské zákony,
hledal, až našel v hvězdářských triedrech
tajemství, která teď neseme na bedrech.
4. Velká a odvěká tajemství přírody,
že jenom z člověka člověk se narodí,
že kořen s větvemi ve strom se spojuje
a krev našich nadějí vesmírem putuje.

R. Na na na...

5. Spatřil jsem kometu, byla jak reliéf
zpod rukou umělce, který už nežije,
šplhal jsem do nebe, chtěl jsem ji osahat,
marnost mne vysvlékla celého donaha.
6. Jak socha Davida z bílého mramoru
stál jsem a hleděl jsem, hleděl jsem nahoru,
až příště přiletí, ach, pýcho marnivá,
já už tu nebudu, ale jiný jí zazpívá.

R. O vodě, o trávě, o lese,
o smrti, se kterou smířit nejde se,
o lásce, o zradě, o světě
bude to písnička o nás a kometě...

Blátivá cesta

Pacifik, 1981

- R.** Blátivou, blátivou, blátivou, blátivou
cestou dál nechceš jít,
kde jen máš touhu bláznivou,
kde jen máš, co chtěl jsi mít, chtěl jsi mít.
1. A tak se koukáš, jak si kolem hrajou děti,
na slunci kotě usíná,
a jak si před hospodou vyprávějí kmeti,
život prej stále začíná.
2. Z města tě vyhánějí ocelové stíny,
jak dříve šel bys asi rád,
z bejvalejch cest ti zbyly potrhaný džíny,
čas běží, je to ale znát.
- R.** ¶ Blátivou, blátivou, blátivou, blátivou
cestou dál nechceš jít,
kde jen máš touhu bláznivou,
kde jen máš, co chtěl jsi mít, :¶ ...chtěl jsi mít.
3. Na poli pokoseným přepočítáš snopy,
do trávy hlavu položíš,
zdá se ti o holkách, co oči vždycky klopí,
po jiným ani netoužíš.

4. Mělký jsou stíny, dole zrcadlí se řeka,
nad jezem kolébá se prám,
kolem je ticho, že i vlastní hlas tě leká,
a přesto necítíš se sám.

R. ¶: Blativou... :¶

Lilie skautská

Taxmeni, 1991

1. Na léta klukovský si často vzpomínám,
na první skautskej slib, na jeho krásný slova,
a v duchu s bráchou zas pod stanem usínám,
skončil den v táboře, a do tmy houká sova.
2. Novej rok přines' mráz, Únor, a v srdcích led,
zlej vítr zafoukal ze stepi od východu,
sebral nám naději, ne, nebude to hned,
stát za svým názorem, a nejít do průvodu.

R. Lilie skautská, ohněm kalená,
máme ji v sobě, v nás nikdy nezvadne
dej Bůh, ať hvězda krví zbarvená
už jednou provždy zapadne.

3. Poslední prázdniny bratr řek' akorát
skautskému slibu, že zůstanem věrní
a tak nám na podzim přišli na kabát
vojenský výložky, jak saze černý.
4. Když jsme pak po vojně svobodní chtěli být,
zbylo nám jediný, na západ přejít čáru,
novýho bobříka odvahy ulovit,
usínat pod stanem a hrávat na kytaru.

- R.** Lilie skautská, ohněm kalená,
máme ji v sobě, v nás nikdy nezvadne
dej Bůh, ať hvězda krví zbarvená
už jednou provždy zapadne.
5. Vidím tu krutou noc, vidím vše jako dnes,
plazím se po břiše, kolem nás ostnatej drát,
zableskly výstřely a po krku skočil pes,
tys bratře odešel do věčnejch lovišť spát.
6. To už mi nebylo, bráško můj, do tance,
ani jsem nemoh' ti naposled zamávat,
na rukách pouta a k tomu kopance,
před sebou uran na osm let dolovat.
- R.** Lilie skautská, v ohni kalená,
máme ji v srdcích, tam nikdy nezvadne,
dej Bůh, ať hvězda krví zbrocená,
do bláta už navždy zapadne.

Omnia vincit amor

Klíč, 1993

1. Šel pocestný kol hospodských zdí,
přisedl k nám a lokálem zní
pozdrav jak svaté přikázání:
omnia vincit Amor.

2. Hej, šenkýři, dej plný džbán,
ať chasa ví, kdo k stolu je zván,
se mnou ať zpívá, kdo za své vzal
omnia vincit Amor.

R. Zlaták pálí, nesleví nic,
šťěstí v lásce znamená víc,
všechny pány ať vezme ďas!
Omnia vincit Amor.

3. Já viděl zemi válkou se chvět,
musel se bít a nenávidět,
v plamenech pálit prosby a pláč,
omnia vincit Amor.

4. Zlý trubky troubí, vítězí zášť,
nad lidskou láskou roztáhli plášť,
vtom kdosi krví napsal ten vzkaz:
„omnia vincit Amor.“

R. Zlaták pálí, nesleví nic,
šťěstí v lásce znamená víc,
všechny pány ať vezme ďas!
Omnia vincit Amor.

5. Já prošel každou z nejdelších cest,
všude se ptal, co značí ta zvěst,
až řekl moudrý: „Pochopíš sám
omnia vincit Amor – všechno přemáhá láska.“

R. Zlaták pálí...

6. Teď s novou vírou obcházím svět,
má hlava zsedla pod tíhou let,
každého zdravím větou všech vět:
„omnia vincit Amor, omnia vincit Amor...“

Zítra ráno v pět

Jaromír Nohavica, 1988

1. Až mě zítra ráno v pět ke zdi postaví,
ještě si naposled dám vodku na zdraví.
Z očí pásku strhnu si, to abych viděl na nebe,
a pak vzpomenu si má lásko na tebe.
a pak vzpomenu si na tebe.
2. Až zítra ráno v pět přijde ke mně kněz,
řeknu mu, že se splet', že mně se nechce do nebes,
že žil jsem, jak jsem žil, a stejně tak i dožiju
a co jsem si nadrobil, to si i vypiju,
a co jsem si nadrobil, si i vypiju.
3. Až zítra ráno v pět poručík řekne: „Pal!“
škoda bude těch let, kdy jsem tě nelíbal,
ještě slunci zamávám, a potom líto přijde mi,
že tě, lásko, nechávám, samotnou tady na zemi,
že tě, lásko, nechávám, na zemi.
- 4.

Lásko!

Karel Kryl, 1970

1. Pár zbytků pro krysy na misce od guláše,
milostný dopisy s partií mariáše,
před cestou dalekou zpocený boty zujem
a potom pod dekou sníme, když onanujem.

R. Lásko, zavři se do pokoje,
lásko, válka je holka moje,
s ní se miluji, když noci si krátím.
Lásko, slunce máš na vějíři,
lásko, dvě třešně na talíři,
ty Ti daruji, až jednou se vrátím.

2. Dvacet let necelých, odznáček na baretu,
s úsměvem dospělých vytáhnem cigaretu,
v opasku u boku nabitou parabelu,
zpíváme do kroku pár metrů od bordelu.

R. Lásko, zavři se do pokoje,
lásko, válka je holka moje,
s ní se miluji, když noci si krátím.
Lásko, slunce máš na vějíři,
lásko, dvě třešně na talíři,
ty Ti daruji, až jednou se vrátím.

3. Pár zbytků pro krysy a taška na patrony,
latrína s nápisy, jež nejsou pro matróny,
není čas na spaní, smrtka nám drtí palce,
nežli se zchlastaní svalíme na kavalce.

R. Lásko, zavři se do pokoje...
Levá! Dva!

R. Lásko, zavři se do pokoje...

Bedna od whisky

Miki Ryvola, 1991

1. Dneska už mně fóry ňák nejdou přes pysky,
stojím s dlouhou kravatou na bedně vod whisky,
stojím s dlouhým vobojkem jak stájovej pinč,
tu kravatu, co nosím, mi navlík' soudce Lynč.
- R. Tak kopni do tý bedny, ať panstvo nečeká,
jsou dlouhý schody do nebe a štreka daleká
do nebeskýho báru, já sucho v krku mám,
tak kopni do tý bedny, ať na cestu se dám.
2. Mít tak všechny bedny od whisky vypitý,
postavil bych malej dům na louce ukrytý,
postavil bych malej dům a z vokna koukal ven
a chlatal bych tam s Billem a chlatal by tam Ben.
- R. Tak kopni do tý bedny...
3. Kdyby jsi se, hochu, jen pořád nechtěl rvát,
nemusel jsi dneska na týhle bedně stát,
moh' jsi někde v suchu tu svoji whisky pít,
nemusel jsi hochu na krku laso mít.

R. Tak kopni do tý bedny, ať panstvo nečeká,
jsou dlouhý schody do nebe a štreka daleká
do nebeskýho báru, já sucho v krku mám,
tak kopni do tý bedny, ať na cestu se dám.

4. Až kopneš do tý bedny, jak se to dělává,
do krku mi zůstane jen dírka mrňavá,
jenom dírka mrňavá a k smrti jenom krok,
má to smutnej konec, a whisky ani lok.

R. Tak kopni do tý bedny...

Jdou po mně jdou

Jaromír Nohavica, 1984

1. Býval jsem chudý jak kostelní myš,
na půdě půdy jsem míval svou skryš,
‖: pak jednou v létě řek' jsem si: ať,
svět fackuje tě, a tak mu to vrať. :‖
2. Když mi dát nechceš, já vezmu si sám,
zámek jde lehce a adresu znám,
‖: zlato jak zlato, dolar či frank,
tak jsem šel na to do National Bank. :‖
- R. Jdou po mně, jdou, jdou, jdou,
na každém rohu mají fotku mou,
kdyby mě chytli, jó, byl by ring,
tma jako v pytli je v celách Sing-sing. Jé, jé
3. Ve státě Iowa byl od poldů klid,
chudinká vdova mi nabídla byt,
‖: byla to kráska, já měl peníze,
tak začla láska jak z televize. :‖
4. Však půl roku nato řekla mi: „Dost,
tobě došlo zlato, mně trpělivost,
‖: sbal svých pár švestek a běž si, kam chceš,“
tak jsem na cestě a chudý jak veš. :‖

R. Jdou po mně, jdou, jdou, jdou,
na každém rohu mají fotku mou,
kdyby mě chytli, jó, byl by ring,
tma jako v pytli je v celách Sing-sing. Jé, jé

5. Teď ve státě Utah žiju spokojen,
pípu jsem utáh' a straním se žen,
||: kladou mi pasti a do pastí špek,
já na ně mastím, jen ať mají vztek. :||

R. Jdou po mně jdou, jdou, jdou,
na nočních stolcích mají fotku mou,
kdyby mě klofly, jó, byl by ring,
žít pod pantoflí je hůř než v Sing-sing. Jé, jé

O malém rytíři

Traband, 2004

R. Jede jede rytíř, jede do kraje

Nové dobrodružství v dálce hledaje

Neví co je bázeň, neví co je strach

Má jen velké srdce a na botách prach

1. Jednou takhle v neděli, slunce pěkně hrálo

Bylo kolem poledne, když tu se to stalo

Panáček uhodí pěstičkou do stolu:

Dosti bylo pohodlí a plnejch kastrólů!

Ještě dneska stůjcostůj musím na cestu se dát

Tak zavolejte sloužící a dejte koně osedlat!

2. „Ale milostpane!“ spráskne ruce starý čeledín

Ale pán už sedí v sedle a volá s nadšením:

Má povinnost mi velí pomáhat potřebným

Ochraňovat chudé, slabé, léčit rány nemocným

Marně za ním volá stará hospodyně:

„Vraťte se pane, lidi sou svině!“

3. Ale sotva dojel kousek za městskou bránu

Z lesa na něj vyskočila banda trhanů

Všichni ti chudí, slabí, potřební—no chátra špinavá

Vrhli se na něj a bili ho hlava nehlava

Než se stačil vzpamatovat, bylo málem po něm

Ukradli mu co kde měl a sežrali mu koně

4. Vzhůru srdce! zvolá rytíř, nekončí má pout'
Svou čest a slávu dobudu, jen z cesty neuhnout!
Hle, můj meč! (a zvedl ze země kus drátu)
A zde můj štít a přilbice! (plechovka od špenátu)
Pak osedlal si pavouka, sed na něj, řekl Hyjé!
Jedem vysvobodit princeznu z letargie
5. A šíleně smutná princezna sotva ho viděla
Vyprskla smíchy a plácla se do čela
Začala se chechtat až jí z očí tekly slzy
To je neskutečný, volala, jak jsou dneska lidi drzí!
O mou ruku se chce ucházet tahle figúra
Hej, zbrojnoši, ukažte mu rychle cestu ze dvora!
6. Tak jede malý rytíř svojí cestou dál
Hlavu hrdě vzhůru—on svou bitvu neprohrál
I když král ho nechal vypráskat a drak mu sežral boty
A děvka z ulice mu plivla na kalhoty
Ve světě kde jsou lidi na lidi jak vlci
Zůstává rytířem—ve svém srdci

Černej pasažér

Traband, 2004

1. Mám kufr plnej přebytečnejch krámů
a mapu zabalenou do plátna.
Můj vlak však jede na opačnou stranu
a moje jízdenka je dávno neplatná.
2. Někde ve vzpomínkách stojí dům,
ještě vidím, jak se kouří z komína.
V tom domě pro mě prostřený stůl,
tam já a moje rodina.
3. Moje minulost se na mě šklebí
a srdce bolí, když si vzpomenu,
že stromy, který měly dorůst k nebi,
tu leží vyvrácený z kořenů.
- R. Jsem černej pasažér, nemám cíl ani směr,
vezu se načerno životem a nevím.
Jsem černej pasažér, nemám cíl ani směr,
vezu se odnikud nikam a nevím, kde skončím.
4. Mám to všechno na barevný fotce,
někdy z minulýho století.
Tu jedinou a pocit bezdomovce
si sebou nesu stále v paměti.

R. Jsem černej pasažér...

5. Mám kufr plnej přebytečnejch krámů
a mapu zabalenou do plátna.

Můj vlak však jede na opačnou stranu
a moje jízdenka je dávno neplatná.

Magdaléna

Jelen, 2014

1. Zapal ten oheň ve mně. Čeho se bojíš?
Zápalkou škrtni jemně.
Zapal ten oheň ve mně. Čeho se bojíš?
zimou se celá třeseš, proč venku stojíš.
Pojď dál, prosím tě nenech se, prosit se dál—nenech se!
2. Sedíme na pavlači, přichází ráno, tobě se lesknou oči.
Sedíme na pavlači, přichází ráno a mně se hlava točí.
Pojď dál, prosím tě nenech se, prosit se dál—nenech se!
- R.** Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí.
Magdaléno, tvoje vlasy, leží pod mou postelí
a i když jsme to nechtěli, oblíkáš se, pročpak asi?
Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí jsem sám
3. Stojíme na rozcestí a zvony zvoní, daleko od bolestí.
Stojíme na rozcestí a zvony zvoní, možná nás čeká štěstí.
Pojď dál, prosím tě nenech se, prosit se dál—nenech se!

R. ¶: Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí.
Magdaléno, tvoje vlasy, leží pod mou postelí
a i když jsme to nechtěli, oblíkáš se, pročpak asi?
Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí jsem sám :||

R. Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí.
Magdaléno, tvoje vlasy, leží pod mou postelí
a i když jsme to nechtěli, oblíkáš se, pročpak asi?
Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí,
máš těžký srdce a mokré řasy.
Když vycházíš ze dveří, tak sama tomu nevěříš,
ó-ó-ó-nenech se!
ó-ó-ó-óó ó-ó-ó-nenech se! ó-ó-ó-óó

Dva

Zrní, 2012

1. Mluvíme k sobě večer tiše oba jsme zkřehlí
listí se drží, nepadá ještě podzim je smutný
- R.** Kdokoli se mě zeptá, věřím-li na lásku, tak řeknu ne
vím jenom, že jsme my dva, spolu se držíme,
držet se budeme
2. Koukáme na sebe, když den mizí jak raci na moře
jako dvě samoty, poslíčci cizí zbylí si sobě
- R.** kdokoli se mě zeptá, věřím-li na boha, tak řeknu ne
vím jenom, že jsme my dva, spolu se držíme,
držet se budeme
3. Koukáme na sebe, když noc vřelá tiše nás obemkne
jak zvíře do ohně, stromy co celá staletí při sobě stojí
a nedotknou se
- R.** kdokoli se mě zeptá, věřím-li na osud, tak řeknu ne
vím jenom, že jsme my dva, spolu se držíme,
držet se budeme
- R.** kdokoli se mě zeptá, věřím-li na lásku, tak řeknu ne
vím jenom, že jsme my dva, spolu se držíme,
držet se budeme

Osud

Jaromír Nohavica, 1988

1. Papoušek arara zobákem z krabičky
vytáh' mi na pouti los,
stálo tam: čeká tě kytara, sláva a písničky,
smůla a rozbitý nos.
2. Řek' jsem mu: máš krásné peří, papoušku-hlupáčku,
pouťový čaroději,
ale kdo by dnes věřil osudům za kačku,
poukázkám na naději.
- R. Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírá,
osud je malůvka na lemu talíře,
vystydlá polévka zchudlého malíře, malíře, hm.
3. V zahradě za domem trnul jsem v úžasu,
když potom jednoho dne
spatřil jsem Salome s lilií u pasu,
jak ke mně pomalu jde.
4. Mé srdce spálila kopřiva, že něco nesmí se,
i když by mělo se díť,
pohřbený zaživa, pak s hlavou na míse,
bylo mi od toho dne těžko žít.

R. Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírám,
osud je malůvka, vítr ji pomačkám,
pečená brambora zmoklého pasáčka, pasáčka, hm.

5. S rukama nad hlavou, sám sobě rukojmím,
bojácný o vlastní strach,
procházel Ostravou trhovec odbojný,
já mu šlapal po patách.

6. Prodávával zelí a kedlubny, nohy nás bolely,
zvolna se rozpadal šat,
on tloukl na bubny a já na činely,
tak jsem se naučil hrát.

R. Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírám,
osud je ikona visící v kostele,
knoflíky po kapsách dobrého přítele, přítele, hm.

7. Salome, vrať se mi, volal jsem do noci
květnaté přívaly vět,
jsem nemocen písněmi, není mi pomoci,
horečka bortí můj svět.

8. K bytu mi přichází nožíři, cákance na botách,
na zádech plátěný vak,

hraju jen na čtyři akordy života, už jen tak-tak,
už jen tak-tak.

R. Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírám,
osud je malůvka hebká jak oblaka,
šaškovská čepice zchudlého zpěváka, zpěváka, hm.

9. Končí se dostihy smutku a radosti,
sázky se vyplácejí,
napsal jsem do knihy přání a stížností
o svojí beznaději.

10. Žokej se pousmál, ukázal na koně:
Plemenný arabský chov.
Koni jsem cukřík dal, pak k senu přivoněl
a zazpíval beze slov:

R. Osud se nepíše přes kopírák,
osud se na pouti nevybírám,
osud je malůvka, tisíc let nepřechká,
balónek vnoučete, hůlčička stařečka, stařečka, hm.